

DATUM GLASILA:
MAJ 2016

INTERVJU Z LINO

KUDUZOVIĆ

Več o tem si lahko
prebereš na strani 19.

V tej številki:

Iz šolskih klopi	7
Intervjuvali smo ...	19
Literarni kotliček	24
Bajna bitja naše pokrajine	31
Pravljični kotiček	32
Naše učenke in učenci o ...	44
Taku so včasih živeli	64
Lahkih nog naokrog	72
Pisani.svet	74

DETELJICA

KOLOFON

Uredniški odbor: učenci izbirnega predmeta šolsko novinarstvo PŠ Zagradec, Nataša Rebec Lukšič, prof., Vesna Zimic Gluvić, prof.

Glavni urednik:

Nataša Rebec Lukšič, prof.

Oblikovanje: Nataša Rebec Lukšič, prof.

Ilustracija naslovnice: Neli Zajc, 7. Z

Avtorica ilustracije: Tjaša Godec, 9. a Z.

Fotografije:

Helena Barle, prof., Mojca Hrvatini, prof., Branka Lah, prof., Nataša Rebec Lukšič, prof., Tim Hrovat, 8. Z, Jure Kocmur, 8. Z, Nika Gregorič, 9. b Z, Tjaša Zore, 8. Z, medmrežje

Mentorji literarnih del: Helena Barle, prof., Darinka Dremelj, prof., Alenka Kovač, prof., Slavka Nahtigal, prof., Nataša Rebec Lukšič, prof., Vesna Zimic Gluvić, prof.

Mentorice likovnih del: Helena Barle, prof., Slavka Nahtigal, prof., Nataša Rebec Lukšič, prof., Anka Švigelj Koželj, prof.

Lektorica: Nataša Rebec Lukšič, prof.

Odgovorna oseba: Marjan Potokar, ravnatelj OŠ Stična

Deteljici na pot!

Ni dolgo tega, ko ste se nekateri veselili v stari zagraški šoli in kako ste se jemali slovo od nje. Sledilo je dvoletno gostovanje na srednji šoli v Ivančni Gorici. V obljubljenem roku ste dočakali novo šolo, pravo krasotico. Niste se je razveselili le vi, učenke in učenci, pač pa tudi mi zaposleni.

Enako navdušenje je prevzelo prebivalce Zagradca, Krke, Ambrusa in ostalih okoliških krajev v dolini reke Krke. Vaši starši in stari starši so se spominjali svojih šolskih časov in precej skromnejših pogojev. Spomini na veličastno otvoritev nove šole so še zelo sveži ...

To obdobje med leti 2013 in 2015 je bilo tako za učence kot zaposlene čas velikih pričakovanj.

Avtor ilustracije: Žiga Zaletelj, 6. a Z.

Ta čas je sedaj že preteklost in mi smo pred novimi izzivi in sedaj je prišel čas, da ta pričakovanja skupaj udejanimo.

Nova šola je nova priložnost in vendar je samo objekt. V njej domujete velik del dneva učenci in učitelji ter ostali zaposleni in zato je zelo pomembno vaše medsebojno sodelovanje in zaupanje.

Z zglednim sodelovanjem boste naslednjim generacijam postavili nove mejnike. Ti naj izkazujejo željo po pridobivanju novih znanj in ohranjanju šole v najboljši luči v kraju in njeni okolici.

Znanje je tisto, kar vam bo jutri prineslo nove priložnosti in več ko ga boste imeli, večje priložnosti boste v življenju pridobili. To bo koristilo tudi Zagradcu in njeni okolici pri njegovem razvoju in hkrati pri ohranjanju njegove kulturne dediščine.

Čeprav sem dejal, da je šola le objekt, pa si vseeno želim, da ga ohranite čim lepšega. Naj ostane vaša dragocenost, ki vam v življenju veliko pomeni. To skrb nadgradite z vašo medsebojno toleranco in ponudila se vam bo nova kvaliteta v življenju.

Ob koncu pa iskrene čestitke uredniškemu odboru in vsem avtorjem prispevkov. Na nek način boste postali znameniti, saj gre za prvo številko glasila v novi devetletni šoli v Zagradcu.

Marjan Potokar, ravnatelj OŠ Stična

Pozdravljena, Deteljica!

Kot mlada brhka deklica je vzknila naša Deteljica. Ob vznožju zelenih gričev, kjer smo pred tremi leti v okviru projekta Drevo = življenje zasadili vrt prihodnosti, stoji danes mogočna stavba – naša šola. V njej se nadaljujeta oblikovanje in rast naše prihodnosti. Vsi, ki jo danes ustvarjamo, bomo nekoč odšli, ostala bodo naša dela, zapisana v šolski kroniki in glasilu.

Ob ogledu nove šole mi je eden od učiteljev sosednjih šol podaril šolski časopis. Po odhodu obiskovalcev sem ga prebirala in porodila se mi je ideja, da ponovno začnemo izdajati šolsko glasilo. Na uvodni konferenci je bila ideja sprejeta in začelo se je iskanje imena, ki bo simboliziralo vse tri krajevne skupnosti, katerih učenci obiskujejo to šolo. Vse je bilo letos novo, tako za učence kot tudi za učitelje in starše, in da ob tem najdemo čas za izdajo novega šolskega glasila, je lahko samo pohvalno.

Čestitam vsem, ki ste sodelovali pri oblikovanju tega glasila, izbirnemu predmetu šolsko novinarstvo in mentorici Nataši Rebec Lukšič. Avtorji, ki objavljate svoje prispevke, ostanite zvesti, sodelavce in ostale pa vabim, da se nam pridružite v naslednji številki.

Slavka Nahtigal, vodja PŠ Zagradec

Avtorica ilustracije: Ema Vrabič, 6. a.

Pozdravljeni, mladi bralci in bralke!

Pred nekaj trenutki ste pričeli prebirati prvo številko šolskega glasila učenk in učencev nove podružnične šole v Zagradcu.

Letošnje šolsko leto je tako za učence kot tudi za učitelje, ki smo s 1. septembrom 2015 ponosno zakorakali v nove šolske prostore, leto, ki nam bo za vedno ostalo v spominu. Ne zgodi se namreč tako pogosto, da imaš tak »privilegij« (če lahko temu tako rečemo), da si prav ti tisti (tista), ki prične z oranjem ledine v novih, sveže prepleskanih šolskih prostorih. Vse to s seboj prinese veliko mero pričakovanja in občutka odgovornosti pa tudi kanček strahu pred neznanim ...

Ko smo se vsi skupaj malo »ugnezdili« in ko sta naše šolske prostore med odmori dodobra zapolnila prijetno čebljanje in smeh, je zagraška šola dobesedno zacvetela, kar pa se ni zgodilo ravno čez noč ...

Pri ustvarjanju prve številke Deteljice pa niso sodelovali samo učenci izbirnega predmeta šolsko novinarstvo. Veliko prispevkov so prispevali tudi mladi nadobudni literati in likovniki, učenci 1.–9. razreda. Nikoli se ne ve; mogoče pa bo kdo izmed njih spisal tudi kakšno knjigo, organiziral likovno razstavo ali pa v prihodnosti celo krojil politiko v slovenskem prostoru ... Pustimo se presenetiti!

Želim vam veliko užitkov pri prebiranju strani našega novega literarnega »produkta« in čim več lepih trenutkov v krogu najdražjih!

Nataša Rebec Lukšič, glavna urednica Deteljice

Avtorica ilustracije: Urša Košak, 8. Z.

ŽIVJO!

Pred vami je prva številka šolskega glasila učencev PŠ Zagradec, ki smo ga za vas pripravili učenci in učenke izbirnega predmeta šolsko novinarstvo v sodelovanju z mladimi nadarjenimi literarnimi in likovnimi ustvarjalci naše nove podružnične šole.

Za začetek naj vam razložim, od kod nam ideja, da se bo naše glasilo imenovalo ravno Deteljica.

Vse članice in člani uredniškega odbora smo dolgo razmišljali, kako bi poimenovali naš šolski časopis. Razpisali smo tudi natečaj »Išče se ime našega novega šolskega glasila«, na katerega ste se odlično odzvali. Poslali ste nam veliko predlogov, med katerimi je bil tudi predlog »Triperesna deteljica«, ki nam je takoj padel v oči.

Verjetno se sprašujete, zakaj smo se odločili ravno za ime Deteljica. – Naj vam nekaj zaupam; PŠ Zagradec obiskujejo učenci, ki prihajajo iz podružničnih šol Ambrus, Krka in Zagradec, vsi skupaj pa so združeni v naši novi šoli. Ker mora biti ime šolskega časopisa kratko in jedrnato, smo besedno zvezo »Triperesna deteljica« preoblikovali v ime »Deteljica«, nato pa smo se mrzlično lotili pisanja prispevkov. Avtorici idejne predloge našega šolskega glasila sta Nina Miklič in Nika Novak, učenki 8. Z.

Sicer pa nam je največ (kar 21) predlogov za poimenovanje šolskega časopisa poslala Nina Jernejčič, učenka 5. Z, za kar se ji še posebej zahvaljujemo. Nina je zaradi svoje izjemne prizadevnosti tudi zmagovalka našega literarnega razpisa »Išče se ime šolskega časopisa«. Iskrene čestitke!

Upamo, da vas bomo učenci šolskega novinarstva s svojimi prispevki vsaj malo pritegnili in tudi vas spodbudili k literarnemu ustvarjanju v prihajajočem šolskem letu.

Nina Novak, 8. Z

Avtorica ilustracije: Urška Pajk, 9. b Z.

Iz šolskih klopi ...

HURA! V ZAGRADCU SMO KONČNO DOBILI NOVO ŠOLO!

V torek, 1. septembra 2015, se je odprla nova podružnična šola v Zagradcu. Vsi učenci so se novih šolskih prostorov zelo razveselili in so komaj čakali, da končno stopijo v novo šolo.

Preberite si, kakšni so bili njihovi občutki na prvi šolski dan ...

Ko smo vstopili v novo šolo, me je bilo sprva malo strah, saj je v njej zelo veliko prostora. V razredu mi je postalo zelo prijetno, ker so se počitnice zelo vlekle brez sošolcev. Všeč so mi tudi omarice, saj lahko vanje zložimo veliko stvari. **(Patricija Kastelic, 5. Z)**

V novi šoli mi je všeč telovadnica, jedilnica, učiteljice in barve. Všeč so mi tudi omarice, predali in šolske klopi. **(Maja Mohorčič, 5. Z)**

V šoli sta mi najbolj všeč telovadnica in jedilnica. **(Peter Furlan, 5. Z)**

Ko sem prišla v razred, so mi bile všeč nove klopi. Imamo zelo dobro učiteljico. Všeč pa mi je tudi to, da imamo nove omarice, telovadnico in jedilnico. **(Sara Jernejčič 5. Z)**

V novi šoli so mi všeč telovadnica, naš razred in učitelji. **(Matic Maček, 5. Z)**

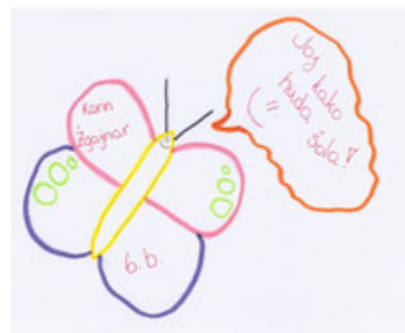
Zagraška šola name daje velik vtis. Ni več srednješolcev in hrupa po hodnikih. Kuhinja kuha veliko boljšo hrano kot v Stični. Telovadnica je velika. Knjižnica je velika in verjamem, da bo tam veliko zanimivih knjig. Naša učiteljica je prijazna in nas veliko nauči, prav tako pa tudi drugi učitelji in učiteljice. Učitelj Bogdan nas trenira, da bomo na koncu postali pravi športniki. Najbolj mi je všeč inštrumentalni krožek. Ta šola mi je zelo všeč. **(Nika Prašnikar, 5. Z)**

NAŠI UČENCI O NOVI ŠOLI ...

Šolo sem težko pričakovala. Je zelo velika in lepa. Vem, da se bomo v tej šoli zelo lepo imeli. Sedaj se še nič ne najdem, ampak vem, da se je bom kmalu navadila. **(Maša Muhič, 7. Z)**

Šola mi je zelo všeč, v njej sem bila že nekajkrat, saj sem zadnjih nekaj dni vodila bratca v vrtec. Razredi so mi zelo všeč, ker so veliki. Upam, da bom dobila dobre ocene, ker je šola nova, je tudi začetek nov. **(Tjaša Maver, 7. Z)**

Naša šola je najbolj moderna šola v Sloveniji. Učenci so v šoli zelo zadovoljni, učiteljicam pa je poučevanje učencev mnogo lažje. Na šoli ni hrupa, saj se učenci lepo razvrstijo po razredih. Telovadnica in jedilnica sta zelo veliki, učilnice pa prav tako. **(Matej Glač, 7. Z)**

Avtorica ilustracije: Karin Žgajnar, 6. b Z.

Mislim, da je ta šola znak za navdušenje. Je najlepša šola v celi občini Ivančna Gorica. Vesela sem, da sem se znašla v njej. Je neverjetno velika in prostorna. Všeč sta mi telovadnica ter odlična in lepa knjižnica. Zunaj je prelepo parkirišče. Oranžna barva te razveseli, ko stopaš zunaj in znotraj šole. Čeprav zelo pogrešam staro oz. matično šolo, imam tu veliko prijateljev. **(Neli Zajc, 7. Z)**

Šola je zelo lepa in velika. Všeč so mi velike prostorne omarice, ki jih ima lahko vsak zase, ter velika okna na hodnikih in v učilnicah, saj se skozi njih vidi prelepa zelena pokrajina. Všeč mi je tudi, da je v likovni učilnici velik balkon in da je velika šolska knjižnica. **(Taja Terezija Trček, 7. Z)**

Šola je lepa, čista, nova in naravnost čudovita. Telovadnica in učilnice so velike in lepe. Super je, ampak se še ravno ne najdem. Vse je novo in lepo. Upam, da bodo tudi učitelji tako dobri. A vseeno ni kul, da se je začela šola. **(Nika Lovše, 7. Z)**

Nova šola je super. Je velika, nova in lepa. V njej se bomo imeli lepo. **(Sendi Zupančič, 7. Z)**

Nova šola je super. Sicer se še ne najdem, a se bom kmalu. **(Nika Miklič, 7. Z)**

LIKOVNI VTISI NAŠIH UČENCEV OB ODPRTJU NOVE PŠ V ZAGRADCU

Avtorica ilustracije: Ema Koščak, 7. Z.

Avtorica ilustracije: Maša Žnidaršič, 6. b Z.

Avtorica ilustracije: Neli Zajc, 7. Z.

Avtorica ilustracije: Maša Muhič, 7. Z.

PRVI ŠOLSKI DAN V ZAGRADCU

Bil je lep sončen dan, ko smo se z avtobusom pripeljali pred čisto novo šolo. Ravnatelj in vodja šole sta za nas pripravila lep govor, otroci pa so imeli nastope.

Nato smo odhiteli v notranje prostore šole, ki so dišali še po čisto novem pohištvu. Dobili smo nove razredničarke/razrednika, ki so nam dodelili ključe od omaric.

Potem smo se odpravili v svoj matični razred, kjer smo dobili urnike in prve napotke v zvezi z novim šolskim letom.

Prvi šolski dan se mi je zdel zelo zabaven, saj smo se veliko pogovarjali s sošolci, s katerimi se nismo videli dobra dva meseca.

Nika Lovše, 7. Z

PRVI JESENSKI KROS V ZAGRADCU

V petek, 2. oktobra 2015, se je v Zagradcu odvijal prvi jesenski kros. Učenci od 6. do 9. razreda so morali preteči 850 m.

Ko smo prišli od starta, smo si z učitelji športa in učitelji – spremljevalci najprej sprehodili po progi, ki smo jo morali nato preteči.

S tekom so pričele učenke 6. razreda, nato so bili na vrsti še fantje. V takem vrstnem redu smo nadaljevali vse do 9. razreda.

Na koncu je na novem zagraškem igrišču sledila še razglasitev treh najboljše uvrščenih učenk in učencev po razredih.

Po končani podelitvi so učenci od 8. do 9. razreda na igrišču odigrali tekmo nogometa, dekleta pa so odšla v prelepo šolsko telovadnico in odigrala eno tekmo igre med dvema ognjema.

Dan je bil za vse nas zelo naporen, saj je bila naša nova tekaška pot zelo naporna.

Nina Miklič, 8. Z

PREDSTAVITEV ŠPORTNIH DRUŠTEV NA PŠ ZAGRADEC

25. septembra 2015 se je v telovadnici naše podružnične šole v Zagradcu predstavilo veliko športnih klubov. Ogledali smo si predstavitev Rokometnega kluba SVIŠ, Nogometnega kluba Ivančna Gorica, Košarkarskega kluba Ivančna Gorica, Sankukai karate kluba in Plesne šole Guapa. Učenci so prvi dve uri imeli pouk, tri ure pa športni dan.

Dan se je za učence veselo in zabavno končal.

Nina Novak, 8. Z

DAN SLOVENSKE HRANE NA PŠ ZAGRADEC

V petek, 20. novembra 2015, smo tudi na podružnični šoli v Zagradcu obeležili dan slovenske hrane. Tako učenci kot učitelji smo si privoščili tradicionalni slovenski zajtrk: kruh, maslo, med, jabolko in mleko lokalnih ponudnikov.

Najprej smo na šoli gostili gospoda Ivana Janeza Rošlja, izkušenega čebelarja, ki nam je spregovoril nekaj besed o čebelah in medu, našim mlajšim vrstnikom pa se je kasneje pridružil tudi mladi čebelar Aljaž Zaletelj.

Po končani uvodni predstavitvi smo si ogledali šolsko razstavo na temo »Tradicionalni slovenski zajtrk in Čebelarstvo«, nato pa smo se z učitelji odpravili v učilnice, kjer smo si privoščili obilen slovenski zajtrk ter se pogovarjali o pomenu zajtrka in uživanja domače hrane.

V okviru dneva slovenske hrane so učenci 7. in 8. razreda PŠ Zagradec, ki obiskujejo izbirni predmet šolsko novinarstvo, pod mentorstvom učiteljice Nataše Rebec Lukšič sestavili in izvedli anketo o zajtrku. Zanimalo nas je predvsem, ali naši vrstniki na podružnični šoli v Zagradcu doma redno zajtrkujejo in kaj najraje jedo ter pijejo za zajtrk. Prav tako smo želeli ugotoviti tudi, ali se v primeru, ko zjutraj ničesar ne pojedjo, to kaj pozna na njihovem počutju v šoli. Anketne lističe je izpolnjevalo 111 učenek in učencev.

Po zajtrku se dan pozna ...

Gospod Ivan Janez Rošelj nam je spregovoril nekaj besed o čebelarstvu in o čebelah.

Ob preštevanju in pregledovanju odgovorov smo prišli do ugotovitve, da **samo 34,23 % anketiranih učencev predmetne stopnje redno (vsak dan) zajtrkuje**, kar je zelo zaskrbljujoč podatek, glede na to, da gre za anketirance, ki so v obdobju rasti.

45,05 % vprašanih zajtrkuje samo občasno, 20,72 % anketirancev pa sploh ne zajtrkuje. Obe skupini anketirancev kot razlog za neredno zajtrkovanje večinoma navajata dejstvo, da se jim zjutraj ne ljubi jesti ali pa, da jim za to zmanjka časa.

Prav tako nam pridobljeni rezultati zgovorno pričajo, da se večina učencev, ki redno pozajtrkujejo, v šoli odlično počuti in ima veliko energije za učenje in šolsko delo, tisti, ki zajtrk izpustijo, pa so zaradi svojega nerednega prehranjevanja razdražljivi in brez prave volje ter energije za šolske aktivnosti.

Naši vrstniki za zajtrk najraje jejo ...

- kruh z marmeladnim in maslenim namazom,
- kruh z Nutello,
- kosmiče,
- Čokolešnik,

Naši vrstniki za zajtrk najraje pijejo ...

- toplo mleko,
- kakav,
- skodelico čaja,
- kozarec vode.

Pripravili: Nina Miklič, 8. Z, in Nataša Rebec Lukšič, prof.

Fotografije: Nika Gregorič, 9. b Z, in Mojca Hrvatini, prof.

PRVI PREDNOVOLETNI BAZAR NA NOVI ŠOLI V ZAGRADCU

8. decembra 2015 se je na naši šoli odvijal dobrodelni prednovoletni bazar, na katerem so starši lahko kupili izdelke učencev in učenk PŠ Zagradec. Ves zbran denar je romal v šolski sklad za pomoč učencem, ki prihajajo iz socialno šibkejših družin.

Tudi devetošolci so z veliko vnemo izdelovali izdelke za bazar ...

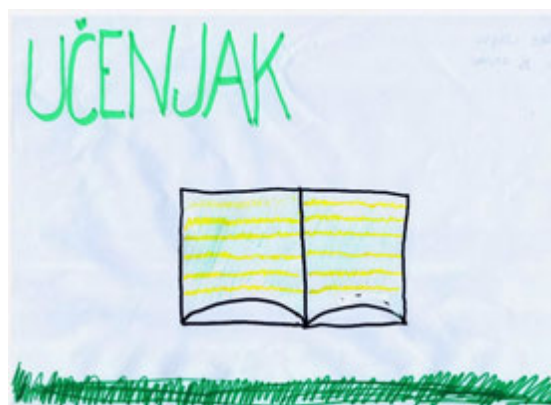
Besedilo in fotografije: Nataša R. Lukšič, prof.

VAŠI PREDLOGI ZA IME ŠOLSKEGA GLASILA PŠ ZAGRADEC ...

Na naše uredništvo so prispeli naslednji predlogi za ime novega šolskega glasila PŠ Zagradec: Trišolček, Dolenjski učenec, Novohlačniki, Zagračan, Suhokranjčan, Dolenček, Vsevedi, Dobrovolček, Zagraške iskrice, Bosonogec, Novomajčniki, Nogavičar, Novošolarček, Združeni Suhokrančani, Milnarček, Kranške novice, Klasek, Novošolček, Učenjak, Jurček, Izvirnik, Slap, Znalčki in še spodaj objavljeni likovni predlogi.

Avtor ilustracije: Matic Maček, 5. Z.

Avtor ilustracije: Mike Longar, 5. Z.

Avtorica ilustracije: Maja Mohorčič, 5. Z.

Avtorica ilustracije: Mojca Zupančič, 5. Z.

Avtorica ilustracije: Nina Jernejčič, 5. Z.

Avtor ilustracije: Peter Furlan, 5. Z.

ŠOLSKA PRIREDITEV OB SLOVENSKEM KULTURNEM PRAZNIKU

V četrtek, 4. februarja 2016, se je na PŠ Zagradec odvijala prireditev ob slovenskem kulturnem prazniku. Prireditev se je odvijala zjutraj na šoli ob 7.30.

8. februarja praznujemo slovenski kulturni praznik, namenjen Francetu Prešernu, največjemu slovenskemu pesniku.

Prireditev je sestavila učiteljica in profesorica slovenščine gospa Vesna Zimic Gluvič. Učenca 9. razreda Eva Erjavec in Tadej Perko sta skupaj odlično in z veliko smeha vodila to posebno prireditev. V prireditvi so sodelovali tudi učenci 1. in 2. razreda, nepogrešljivi šolski pevski zbor, ki ga vodi vodja šole gospa Slavka Nahtigal, in dva odlična harmonikaša Matevž Perko in Nejc Ropič. Učenci 5. razreda so uprizorili Prešernovo Lepo Vido.

Prireditev je trajala približno eno uro. Čeprav je bila kratka, smo učenci PŠ Zagradec izvedeli veliko novega o največjem slovenskem pesniku Francetu Prešernu. Popoldne pa je bila za krajanke v kulturnem domu še ena kulturna prireditev, kjer so se predstavili PŠ Zagradec, zagraški vrtec, MPZ Zagradec in otroška folklorna skupina Zagradec.

Nina Novak in Nina Miklič, 8. Z

NEPOZABEN IZLET ZAGRAŠKIH NOVINARJEV V LJUBLJANO

V sredo, 6. aprila 2016, smo si učenci 7. in 8. razreda PŠ Zagradec, ki obiskujemo izbirni predmet šolsko novinarstvo, v Ljubljani ogledali POP TV, Kanal A in Radio 1.

Ko smo prišli pred stavbo Pop tv-ja in A Kanal-a, smo takoj zagledali Denisa Avdiča. Vse punce smo bile takoj v zraku! Z njim smo se slikali in odšli dalje.

Po poti do prostora, kjer snemajo 24 ur, smo videli še Taro Zupančič, Miša Kontreca, Jano Šuštaršič in Petra Polesa.

Naši novinarji v studiu POP TV

V studiu, kjer snemajo 24 ur, smo si ogledali, kje sedijo voditelji, kamere in se tudi slikali. Nato smo odšli še v studio A kanal-a, kjer smo se tudi slikali in si malo ogledali prostor.

Kasneje smo odšli še na Radio 1, kjer smo se razdelili v dve skupini in odšli v studio Radia 1 in Radia Antena. Tam smo videli tudi radijskega moderatorja Tomaža Klepača, ki nam je dovolil, da smo po mikrofону v živo govorili na Radiu 1. Nato je prišla neka voditeljica in nas po štiri odpeljala s seboj in nam postavljala različna vprašanja.

Okoli 16.00 smo odšli v Mc Donald's in si tam kupili okrepčilo. Ob 17.15 smo odšli še v Kolosej na ogled filma Moja obilna grška poroka 2. Film je trajal 2 uri.

Okoli 19.00 smo se z avtobusom odpeljali proti šoli, kjer so nas pričakali starši.

Ta dan mi je bil izjemen, da sem kar brez besed. Zelo smo se zabavali, videli smo veliko znanih oseb in se naučili nekaj novega, tako da bo kdo lahko šel tudi za "novinarja".

FOTO-UTRINKI Z ESKURZIJE NA POP TV, A KANAL, RADIO 1 IN V KOLOSEJ ...

Skupinska fotka z Denisom Avdičem

Ena gasilska s pevko Jano Šuštaršič ...

FOTO-UTRINKI Z EKSKURZIJE NA POP TV, A KANAL, RADIO 1 IN V KOLOSEJ ...

Tim Hrovat, novi voditelj informativne oddaje Svet na kanalu A

Naši učiteljici v akciji ...

Intervjuvali smo ...

LINA KUDUZOVIC, NAJSTNICA Z BOŽANSKIM GLASOM

Lina Kuduzović je simpatična najstnica, ki je pred petimi leti kot 7-letna deklica osvojila srca slovenskih gledalk in gledalcev in zmagala v šovu Slovenija ima talent. Deklica se je v tem času z družino preselila v Švico, kjer nadaljuje svojo glasbeno kariero, a se še vedno rada vrača v Slovenijo.

Preberite si, kaj nam je zaupala ...

Koliko si stara?

Stara sem 13 let.

**Kdaj si spoznala, da je petje tvoja velika strast (ljubezen)?
Koliko si bila stara, ko si začela prepevati?**

Stara sem bila 3 leta in pol.

Kdo je prvi odkril tvoj talent?

Vzgojiteljica v vrtnu je opazila, da znam lepo peti in je to povedala moji mami.

Kdo te je navdušil za petje?

V bistvu nihče. Pojem, ker mi je to zelo pri srcu.

Kje in koliko let si imela, ko si imela svoj prvi nastop?

Moj prvi nastop je bil v Mercator Centru Šiška, ko sem bila stara 5 let.

Kdaj si začela obiskovati glasbeno šolo?

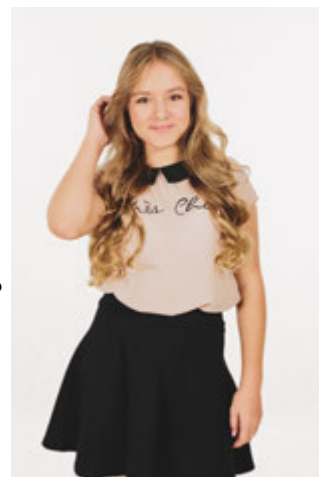
V glasbeni šoli sem se učila igrati klavir, ampak odkar smo se preselili v Švico, sama vadiim igranje klavirja.

Ali si se sama odločila, da se prijaviš v šov Slovenija ima talent ali te je v to prepričal kdo drug, kdo?

Za sodelovanje v tem TV-šovu sem se sama odločila.

Kako si se počutila na odru Slovenija ima talent?

Bilo je zelo lepo nastopati na velikem odru in pred ogromno množico ljudi.

Lina Kuduzović

Kakšni so bili tvoji občutki ob zmagi?

Nisem verjela, da sem zmagala, saj je bila Maja Keuc zelo dobra!

Slovenijo si zastopala na Otroški evroviziji v Bolgariji s pesmijo Prva ljubezen. Od kod ideja za to pesem?

Zanimivo vprašanje. Na začetku sem hotela peti o svetu, potem o prijateljstvu in na koncu sem mamico vprašala, zakaj pa ne o prvi ljubezni? – Saj to je vsak doživel!

Lina na otroški Evroviziji v Bolgariji

Pesem Prva ljubezen je torej tvoje avtorsko delo. Si napisala še kakšno pesem?

Da. V tem času sem napisala še nekaj pesmi.

Kakšne spomine imaš na tekmovanje in sotekmovalce v bolgarski Sofiji. Se je stkalo kakšno novo prijateljstvo?

Če bi lahko bi zavrtela čas nazaj?! Bilo je zelo lepo! Veliko sem se družila z Misho (predstavnikom Rusije), Leno (predstavnico Srbije), Jano (predstavnico Črne gore), Ivano in Magdaleno (predstavnicama Make-donije) in tudi Kamillo (predstavnico San Marina). Seveda sem se pa tudi z drugimi družila!

Z odličnimi uspehi si postala zelo prepoznavna. Kako so na to gledali vrstniki, učitelji in prijatelji; so te spodbujali?

Bili so navdušeni. Moj učitelj, ki že mnogo let uči, je rekel, da je po tolikih letih dobil prvič učenca/učenko, ki tako poje. Prijatelji so pa prijazni, me ščitijo, spodbujajo in me spravijo v dobro voljo, ko sem bolj slabo razpoložena.

Pred nastopi ima večina ljudi tremo. Jo imaš tudi ti? In če jo imaš, kako jo premaguješ?

Imam tremo, malo metuljčkov v trebuhu, ampak to me ne premaga. Stopim na oder, začnem peti in metuljčki takoj izginejo.

Katera je tvoja najljubša pesem?

Veliko jih je! Najbolj mi je všeč pop, balada, pa mogoče kakšen nežen rap z lepim besedilom.

Najverjetneje si sodelovala z veliko glasbeniki. Kdo ti je ostal najlepšem spominu, pri katerem projektu sta/ste sodelovala/i?

Evrovizija mi bo vedno ostala v spominu, ko sem sodelovala z Maraayo in drugimi sodelovalci.

Kateri so tvoji naslednji glasbeni podvigi?

Rada bi nastopala, imela koncerte, ustvarjala glasbo in kar je zame še najbolj pomembno, s svojim petjem osrečevala ljudi.

V enem od intervjujev je pevka Maraaya omenila, da z njo sodeluješ že od šova Slovenija ima talent ... Kako sta se spoznali in skupaj nadaljevali pevsko kariero (vsaka svojo)?

Maraaya me je učila peti in mi dajala nasvete še, ko sem bila na »Talentih« in tudi malo po zaključku tega šova«. Kmalu po zmagi na Slovenija ima talent sem izdala svojo prvo ploščo "Lina", ki sem jo posnela pri Maraayi.

Lina z Marjetko in Raayem

Kakšno se ti zdi sodelovanje z Maraayo?

Marjetka in Raay sta zelo prijazna in polna energije! Z njima zelo rada sodelujem, saj sta zelo prijazna in dobrosrčna.

Kako si se navadila na življenje v Švici (na šolo, nove prijatelje, simpatije, TV šove)?

Zelo hitro, tako da je zdaj to vse normalno. Če pa po pravici povem, je v Sloveniji vse boljše (šolski sistem, TV itd.). Čeprav v Švici živim že tri leta, Slovenijo še vedno precej pogrešam.

Obiskuješ pouk v Švici. V kateri razred hodiš?

Če bi bila v Sloveniji, bi obiskovala osmi razred, ampak tukaj obiskujem šestega. Zakaj? Zato ker je šolski sistem v Švici drugačen in zakompliciran in tudi zaradi nemščine, ki je na začetku nisem znala.

V katerem jeziku poteka pouk in ali si se že dobro naučila novega jezika?

Pouk poteka v nemščini, ki jo sedaj že tekoče govorim.

Kateri je tvoj najljubši šolski predmet. Zakaj?

Matematika (veliko ljudi me vpraša, zakaj), petje, ustvarjanje in risanje. Ne vem, zakaj, ampak med temi predmeti se počutim "domače".

Koliko jezikov govoriš poleg slovenskega; kate-re?

Bosanski, hrvaški, srbski (kar je podobno), angleški, nemški, švicarski (zelo drugačen od nemškega) in tudi malo francoskega jezika, katerega se učim v šoli. Gledam pa tudi španske serije in se tako včasih naučim še kakšno novo špansko besedo. Tudi malo ruskega jezika znam.

Lina – malo drugače

Kdo ureja garderobo za tvoje nastope? Si obleko izbereš sama ali imaš nekakšno pomočnico?

Obleke za nastope si sama izbiram.

Ali te prijatelji iz Slovenije kdaj obiščejo v Švici Ali jih pogrešaš?

Če jih vidim, jih vidim za kratek trenutek, ko sem v Sloveniji. Z eno mojo prijateljico (s katero se njena in moja mami poznata) se pa po cele dneve družim in včasih pri njej tudi prespim.

Daš prednost šoli (izobraževanju) ali petju ? Ali imaš v življenju kakšen dan, na katerega ne moreš početi obojega?

Če se učim, si ne prepevam, ker se hočem 100 % skoncentrirati, če pa pišem nalogo, pa poslušam glasbo in pojem!

Ali nameravaš posneti album (o čem bi album govoril, kakšen bi bil naslov, bi ga izdala zdaj ali kasneje čez nekaj let)?

Seveda bi rada izdala še en album, ampak še ne vem, o čem bi govoril in kakšen naslov bi nosil.

Kdo je tvoj največji vzornik oz. vzornica ? Si ga že spoznala ?

Beyonce! Bila sem na njenem koncertu leta 2013 v Zagrebu! Poleg nje pa imam rada tudi Justina Bieberja, Ariano Grande, Alana Walkerja, Adele in tako dalje ...

Ali obstaja na svetu (Zemlji) kakšna pesem, ki te spominja na Slovenijo, prijatelje, oboževalce ... Kaj ti je tako všeč v tej pesmi?

Pesem Up of, ki jo prepeva Demi Lovato me spominja na mojo najboljšo prijateljico Amno Abidović, skladba 7 years pa me spominja na oboževalce in na šov Slovenija ima talent.

Si razmišljala o zamenjavi glasbenega sloga (rock, R&B, metal, alternativ itd.)?

Ne, ne hvala. Ostanem najraje pri tem slogu, pri katerem sem.

V kateri dvorani bi najraje zapela katero koli pesem ?

Kjerkoli bi zelo rada zapela Dangerous Woman ali One Last Time od Ariane Grande, Love Yourself od Justina Bieberja in veliko drugih pesmi.

Kaj delaš v prostem času?

Rišem, pojem, pišem pesmi, razmišljam, prepustim se svoji fantaziji ... Pa veliko drugih stvari.

Kateri je tvoj najljubši šport?

Plavanje, ker se lahko potapljaš in se pretvarjaš, da si morska žival, gledaš školjke in ribe in jaz mislim, da je to raj.

Ilustrirala: Lina Kuduzović.

Kateri je tvoj najljubši filmski igralec?

Eddie Murphy, Cameron Diaz in Will Smith.

Kako si se počutila, ko si na »Švica ima talent« dobila zlati gumb?

Nisem mogla verjeti in sem začela jokati ...

Kdaj si izdala svoj prvi CD?

10. 12. 2011 je bila moja prva promocija CD-ja.

Zakaj si se odločila, da zapoješ slovensko sinhronizacijo risane serije Čebelica Maja?

Povabili so me iz Pop TV-ja in sem to povabilo sprejela.

Kaj si želiš biti po poklicu, ko odrasteš?

Pevka in igralka.

Kaj je tvoje sporočilo tvojim oboževalcem?

Naj ostanejo, kakršni so po duši, saj so lepi znotraj in navzven in naj sledijo svojim sanjam.

Intervjuvale:

Nika Miklič, Maša Muhič in Ana Škufca, 7. Z, Nina Novak, 8. Z, Nina Miklič, 8. Z, Tjaša Zore, 8. Z. (Fotografije: medmrežje.)

LITERARNI KOTLIČEK

ZABAVA

Najboljša na svetu za otroke je zabava.
To imaš ti, to imam jaz,
to midva skupaj imava.

Dobra za vsakega človeka je zabava,
samo če sva ti in jaz zdrava.

PRIJATELJSTVO

Prijateljstvo je zapleteno,
s pravim prijateljem zato je vseeno.

Čas ti pokaže, ali se laže, zavidati ti, ukazuje in krade,
to prijateljeve niso navade.

Lahko, da si fanta imela,
a ti ga je prijateljica čisto prevzela.

To prijateljeve niso lastnosti,
on ti pove najgloblje skrivnosti,
domače novosti,
vse tja do mladosti.

Kadar si bolan,
v odeje zakopan,
ti prinese šolske stvari,
vse potrebno pa stori,
da le bolje počutiš se ti.

Zdaj pa čisto vse sem spoznala,
vem, da v prijateljstvu nisem vedno prav ravnala,
vem, da se pravi prijatelj
ne spotika ob moje napake,
vedno oba si kaževa najboljše znake.

Avtorica obeh pesmi: **Neli Zajc, 7. Z.**
Avtorica ilustracije: **Sara Mišmaš, 6. b Z.**

MOJA MAMA

Ko se moja mama zbudi,
se hitro razjezi.
Ko pa jeza gre,
se ji angel naseli v srce.

Nima rada,
da dobim oceno dve ali pa tri,
štiric in petic pa se zelo razveseli.

Rada dobi darila od mene in brata,
najraje pa ima pridnost,
ki je sama po sebi nagrada.

Mike Longar, 5. Z

MOJA MAMA

Mojo mamo rada imam,
zato ji včasih presenečenje dam.
Kaj bi brez mame na tem svetu jaz,
najbrž bi jokala se celi dan.

Čeprav se včasih tečna mi zdi,
vedno mi samo dobro želi.
Kaj bi brez mame na svetu ta čas,
najbrž bi tečna bila tudi jaz.

Včasih si jaz nekaj želim
in mama za to poskrbi.
Zato tudi jaz za svojo mamo želim,
da želje izpolnijo se ji.

Mojca Zupančič, 5. Z

MOJA MAMA

Moja mama rada me ima,
vse mi kupi, vse mi da.

Pomiva, sesa, kuhati zna,
nima dosti časa,
se z mano igra,
razlaga, pomaga.

Želi si veliko
in to je to,
da z bratom
sva pridna zelo.

Jaz si želim,
da zdrava bi bila
in da bi z očijem srečna bila.

Nika Prašnikar, 5. Z

Avtorica ilustracije: Teja Pintar, 1. Z.

MOJA MAMA

Ko si mlad, se ti zdi,
da le mama na svetu živi.
Kuha, lika, pere, vsa polna je skrbi.

Zjutraj zajtrk mi pripravi,
v službo odhiti,
med potjo nič se ne ustavi,
saj se ji mudi.

Ko domov jo pot ponese, kuhat že hiti,
a ko jaz domov pritečem,
je že urejeno vse.

Patricija Kastelic, 5. Z

Moja mama zgodaj vstaja,
da zame skrbi,
zjutraj mi celo zajtrk naredi.
Potem v službo pohiti,
saj se ji delat mudi.

Tam jo šef razjezi,
potem domov pohiti,
kosilo kuhat se ji mudi,
da ne bomo lačni,
za nas skrbi.

Ima tudi željo, da bi pridni bili,
upam, da se ji želja uresniči
in da nasmeh na usta dobi.

Peter Furlan, 5. Z

Moja mama je pridna
in rad jo imam,
včasih ji poljubček dam.

Moja mama je očetova druga polovica.
Moja mama ima veliko dela.
kadar jo rabim, v zraku poseda.

Hočem, da se mami vse želje izpolnijo
in da mi prinese bratca.

Maja Mohorčič, 5. Z

Moja mama zgodaj vstane,
urediti se hiti,
Ko se zjutraj zbudim,
obleči se hitim.

Ko domov jo pot zanese,
delo čaka jo.
Rečem ji: »Delo stoji!«
ona ne posluša, kar naprej hiti!

Matic Maček, 5, Z

Avtorica ilustracije: Tajda Krajnc, 1. Z.

BELA ZIMA

Joj, zima, zima bela,
zbuditi me ne bi smela,
zato, da bi bil vesel
in bi se lepo imel.

Veliko bo snega,
zimo vsak rad ima.
Debelo se obleci
in se raje ne sleci.

Avtor: Ervin Vidmar, 6. a Z.

Avtorica ilustracije: Maša Muhič, 7. Z.

NOVOLETNO VOŠČILO

Zima, zima bela,
k nam prihaja vesela,
z nami se igra,
vsak jo rad ima.

V lepe bele dni
snežak se nam smeji,
nos mu dol visi.

Miklavž, Božiček, Dedek Mraz
prihajajo med nas.
Prinesejo darilo
otroke razveselijo.

Se snežinke lesketajo,
na drevescih lučke migetajo.
Ljudje se veselijo,
praznike slavijo.

Sneg se tali,
se veselimo toplih dni.
Smo dali bunde v kot,
so že trobentice povsod.

Zima je odšla,
kratka je bila,
bo leto naokrog,
spet zima bo povsod.

Žan Hren, 6. b Z

PESEM O JEZNI DEKLICI

V daljavi vse je tiho,
ko naenkrat vse je živo.
Tam prikaže se obraz,
ki ima strašanski glas.

V zraku je nekaj čudnega,
kot je v mraku budnega.
Tam po polju že drvi
deklica z mogočnimi močmi.

Bila je jezna kot vihar,
domov se več vrnila ni nikdar.

8xyZ

Avtorica ilustracije: Stela Podržaj, 8. Z.

LJUBEZEN

V zraku že vse diši,
vse cveti,
vse drhti.

Prebuja se pomlad,
vse cveti,
z njo pa ljubezen vzkipi.

Ljubezen nastane od znotraj.
Srce ti zaigra,
in se malo poigra.

Ko v tebi je nov občutek,
si želiš,
da bi večno trajal ta trenutek!

Ljubezen je lepa, a tudi nevarna.
Ni želja, ni spoznanje,
ni občudovanje.

Je lep izziv,
ki je kot ogenj, ki žari,
in cel svet se ti lepši zdi.

Nina Miklič, 8. Z

Avtorica ilustracije: Neli Zajc, 7. Z.

OMARA

Omara je stroj, ki vase posrka vse, kar dobi;
no, ja, razen sončnega mrka.
Lahko jo imaš bolj kot sebe rad
ali pa jo sovražiš kot škrat.

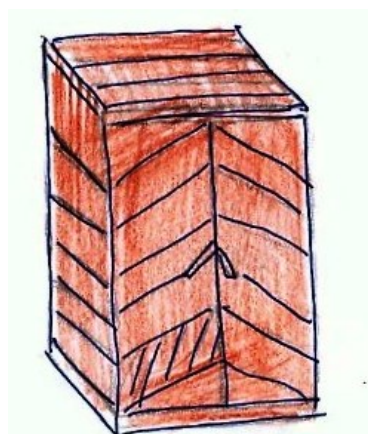
Lahko je odprta kot metuljeva krila
ali zaprta kot banana, ki je mama še ni olupila.

Lahko je stara kot rimska Emona
ali pa mlada kot pravkar zrela melona.

A kaj bi bilo, če ne bi bilo omare?
Stvari bi po tleh ležale
in se druga drugi smejele.

Hvala bogu, da omara sploh obstaja,
čeprav se včasih rada zamaja.

Maša Žnidaršič, 6. b Z

Avtor ilustracije: Primož Žgajnar, 8. Z.

OD ZRNA DO KRUHA

Mrak odšel je iz zemlje,
in sonce se zbudilo je,
čez okno je pokukalo,
v staro kmečko hišo.

A tu nikogar ni bilo,
saj vsi so že odšli,
v hlev, na polje, travnik, njivo,
saj pridni so bili.

Potem pa skupaj so vpregli,
vola ali konja v plug,
in so njivo zaorali,
brez kakih večjih muk.

Nato pa pšenico so sejali,
kasneje zakrili z grabljami,
to vse so počeli z rokami,
in dobro letino pričakovali.

Naj dež jo zaliva
in sonce jo greje,
se klasje naj greje,
in hitro zori.

Je hitro zorela,
zdaj že dozorela,
kliče že žetev,
želi si snopov.

Odšle so ženice na polje
in žeti začele,
s srpi v roki,
narejeni so snopi.

Semena s snopov je treba otepsti
in pridno jih v mlin odnesti,
da mlinski kamni čimprej zlata zrnca zmeljejo,
nato pa zadovoljni kmetje belo moko domov odpeljejo.

Ženice iz moke zamesile so hlebce
in jih nekaj časa vzhajati pustile,
ko pa v peči ogreti se spekel je kruh,
ki je dišal prijetno domače,
zraven ni šlo brez pijače.

Avtorica pesmi in ilustracije: Urška Pajk, 9. b Z.

ZLATO ZRNO

Nekoč v zemljo smo sejali
zlata zrna z roko,
rada rastla so spomladi,
ko dež namakal jih zvesto.

Poleti sonce jih je grelo,
da zrasla so velika,
poleti vedno se je želo,
z rokami žela je ženica.

Zmleli pšenico so,
da miši jim je ne pojedó,
spekli kruh iz moke so,
v peči krušni so.

Zdaj stroji sejejo,
zdaj kombajni žanjejo,
kruh peče se v pekarnah
in prodaja v trgovinah.

Avtorica pesmi in ilustracije: Urška Pajk, 9. b Z.

Bajna bitja naše pokrajine

BOVLEŠKI ŠKRAT

Nekoč je na Bovleku živel škrat. Ime mu je bilo Mikoslav. Klicali so ga Miki. Bil je pol lisjak, pol človek. Svoje spole je lahko menjal.

Bližala se je velika noč in odločil se je, da se po dolgem času spet spremeni v človeka in da gre v trgovino. Kupil je šunko, jajca, barvo za jajca, kruh, vodo, potico in bonbone, nato pa še za kuhanje 20 jajc, 10 kilogramov moke, 100 litrov vode, 15 kilogramov soli, 15 kilogramov sladkorja in 20 oskubljenih piščancev ter 100 neoskubljenih piščancev, kajti rad je trgal perje piščancem.

Ko je bilo praznikov konec, se je škrat pozabil spremeniti in je za vedno ostal človek.

Nina Jernejčič, 5. Z.

ZAGRAŠKI ŠKRAT TIK TAK TO

V Zagradcu je živel škrat Tik tak to. Od gležnjev navzdol je imel kopito, imel je 4 noge in do pasu je bil konj. Imel je dve dolgi roki, dolge lase, majhen nos, svetleče oči, konjska ušesa in majhna usta. Imel je čaroben rog, s katerim je lahko čaral in sebe ali druge spremenil, v kar koli je želel.

Bil je zelo nagajiv. Velikokrat je strašil otroke s škripajočimi vrati ali z oponašanjem živali, na primer volka, medveda ali pa orke. Odraslim se je ponoči prikradel v hišo in jim rad skrival copate ali obleke.

Znal je tudi pomagati. Če se je kdo izgubil v gozdu, mu je pokazal pot in če je komu zagorela hiša, se je hitro spremenil v oblak dežja in požar pogasil.

Vsi so ga oboževali. Nekateri še danes mislijo, da prinaša denar in srečo.

Avtor zgodbe: Peter Furlan, 5. Z.
Avtorica ilustracije: Špela Štrus, 7. Z.

PRAVLJIČNI KOTIČEK

ŽABICI NA KMETIJI

Nekoč sta živeli dve žabici. Prva žabica je bila močnejša in večja, druga pa manjša in šibkejša.

V bližini mlake, kjer sta bili žabici, je stala kmetija. Žabici je vsak dan bolj mučila radovednost o tem, kakšne dobrrote se lahko skrivajo na tej kmetiji.

Nekega dne sta se odločili, da gresta na kmetijo, kjer si bosta vse na skrivaj ogledali. Šli sta mimo hleva, kjer je stalo vedro mleka. Vonj po mleku ju je tako premamil, da sta ga hoteli poskusiti. Skočili sta v vedro in se do sitega napili. Ko sta hoteli skočiti iz vedra, sta spoznali, da je rob previsoko in da se od mleka ne moreš odriniti. Ni jima preostalo drugega, kot da plavata v upanju, da ju kdo hitro reši.

Po nekaj urah je močnejša žabica obupala in prenehala plavati, zato je utonila. Šibkejša žabica pa se ni predala in je iz sebe dala še svoje zadnje moči. Ker je tako hitro plavala, se je mleko počasi zgoščalo in zato je nastala smetana, od katere se je žabica lahko odrinila in skočila iz vedra.

Zgodba nam pove, da moramo vztrajati do konca, ker lahko le tako kaj dosežemo.

Avtorica zgodbe: Špela Kenik, 6. b Z.
Ilustratorica: Natalija Ferlin, 4. Z.

ČAROBNI PRSTAN

Nekoč, pred davnimi časi, je v čarobnem gozdu živela vila po imenu Maggy. Živela je v deblu čarobnega drevesa.

Ko je nekega dne pospravljala podstrešje, je odkrila diamantni prstan in si ga pri tej priči nataknila na roko. Toda v trenutku, ko se je prstan dotaknil njene roke, se je pred njo odprl portal. Ker pa ni vedela, ali naj skoči v portal, se je odpravila k čarovnici.

Med potjo je srečala krta. Bil je poškodovan. Milo jo je prosil: »Vila, vila, vila, prosim pozdravi mojo nogo, pa ti povrnem uslugo!«

Ko je vila videla ubogega zajčka, se ga je usmilila. Sedemkrat je zamahnila s čarobno paličico, pa je zajček imel spet zdravo nogo. Podaril ji je čarobni korenček in rekel: »Hvala ti, srčna hvala! Ko boš potrebovala pomoč, samo ugrizni vanj in prišel bom.«

Vila je vzela korenček in odšla naprej. Srečala je bobra. Tudi on je imel problem, saj se je izgubil. Vila se ga je ponovno usmilila in mu pričarala zemljevid. Zahvalil se ji je in ji podaril čarobno desko.

Vila se je odpravila naprej. Srečala je pajkca. Ta jo je prosil: »Vila, vila, vila! Prosim, pomagaj mi splesti novo mrežo! Prejšnjo je uničila moč čarobnega prstana!«

Vila se je spomnila na svoj prstan in pajka povprašala, o kakšnem prstanu govori. Rekel je: »Na vsake tisoč let se na nekem prostoru pojavi diamantni prstan. Ko se ga nekdo dotakne, povzroči težave. Te težave ne moreš rešiti s čarovnijo, ampak z opravljanjem treh nalog. Ko jih oseba, ki se je dotaknila prstana, reši, je težav konec.

»O, ne! Jaz sem tista, ki se je dotaknila prstana. Kam moram, da opravim te tri naloge?«

Pajek se je ponudil, da vili pokaže, kam mora. Odšla sta k njej domov in se odpravila na podstrešje. Tam sta skupaj skočila v portal.

Pojavila sta se nad oblakom. Zaslišala sta glas, ki je govoril: »Pozdravljena! Dobro vem za vajine cilje. Morala bosta opraviti tri naloge. Prva naloga je, da v eni uri hočem videti trikilometrski šal. Vso srečo!«

Vila je zajokala. Nato pa se je pajek oglasil: »Že vem. Bom jaz uredil. Ti se pa spočij od naporne poti.«

Vila se je zahvalila pajku, ta pa je le zažvižgal in prišli so ostali pajkci. V eni sami minuti je bil šal spleten.

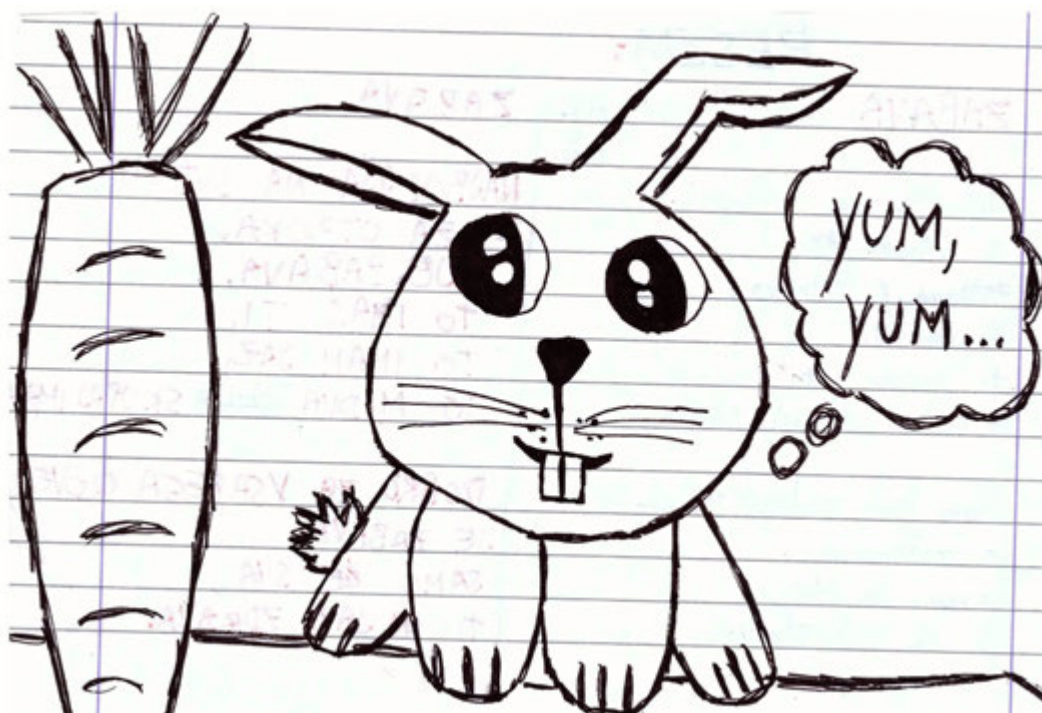
Nato sta z vilo spet zaslišala glas: »Odlično opravljeno! Toda zdaj bo naloga še težja. Speči moraš torto. Mora biti petnadstropna in glej, da bo okusna. Speci jo v eni minuti.«

Vila se je v žalosti spomnila na korenček in ugriznila vanj. Pokazal se je zajček in v pičli minuti spekel petnadstropno torto. Vila se mu ni nehala zahvaljevati, zajček pa je le dejal: »Vidiš, to je zajčja kuhinja.« Nato je odskakljal stran.

Spet se je zaslišal glas: »Dobro opravljeno. Zdaj pa še zadnja, najtežja naloga. Posekaj gozd in pripravi drva. Vse to naredi v eni minuti.«

Vila je poklicala bobra, on pa je s svojo četico v eni sekundi opravil z nalogo. Vila je srečna stopila v portal, ki se je ravnokar pojavil pod njo.

Z družčino so se odpravili domov ter izničili diamantni prstan za vselej. Živel so srečno do konca svojih dni in uživali na slavnostnih gostijah.

Avtorica zgodbe: Maša Žnidaršič, 6. b Z.
Avtorici ilustracije: Nika Lukšič, 3. b, in Neli Zajc, 7. Z.

ZGODBA O ŽABICI REGICI

REGICA JE BILA NASLEPŠA ŽABICA NA RIBNIKU. VSE ŽABE SO SO OBČUDOVALE AMPAK ONA NI BILA SREČNA KER NI IMELA PRIJATELJEV.

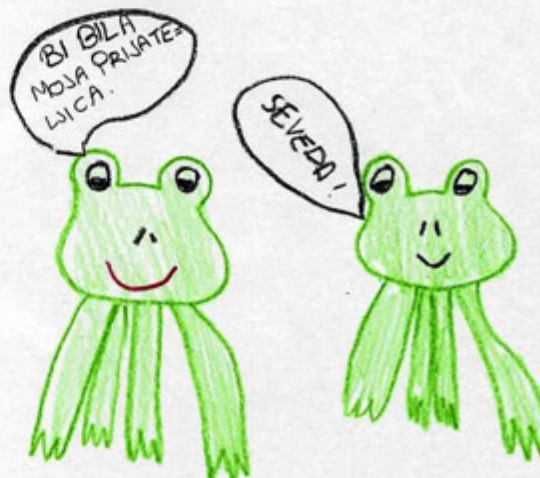
NEKEGA DNE PA JE NA NJENA VRATA NEKAS POTRKALO. VSA VEHIČENA SE PRISKAKLSALA K VRATOM IN KO JE ODPRLA VRATA SE ZAGLEDALA LE POŠTARJA PAGLAVCA, KI JI JE PRINESEL PISMO.

V PISMU PA JE PISALO:

REGICA PA SE JE SPRAŠEVALA KDO JE TA MATEJA. NO BOM PAYSENO ŠLA IN TO SE JE TUDI ZGODILO. MENITNO STA SE IMELI NAKONCU PAREGICA VPRAŠA MATEJO "ALI BI BILA MOJA PRIJATELJICA" IN ODGOVORILA "SEVEDA" IN REGICA JE DOBILA NOVEGA PRIJATELJA

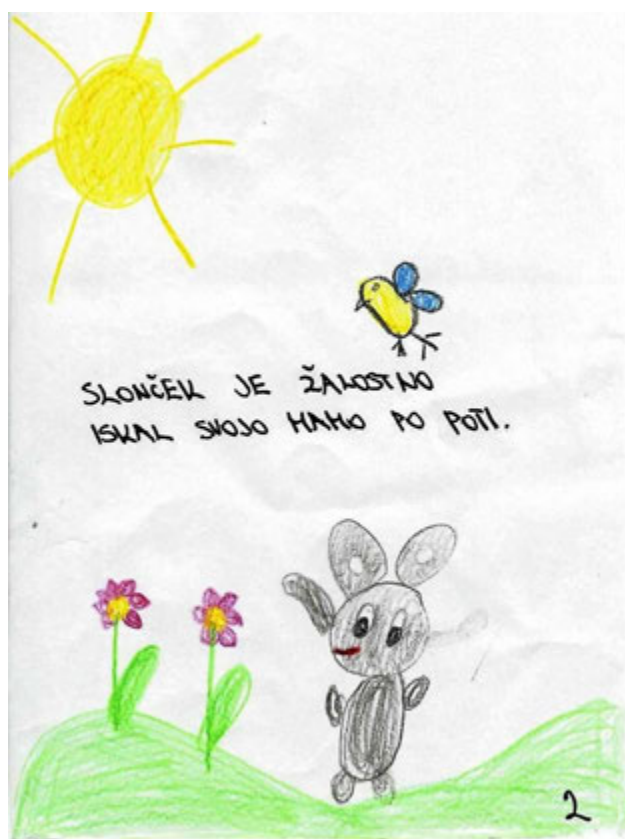

Avtorica: Natalija Ferlin, 4. Z.

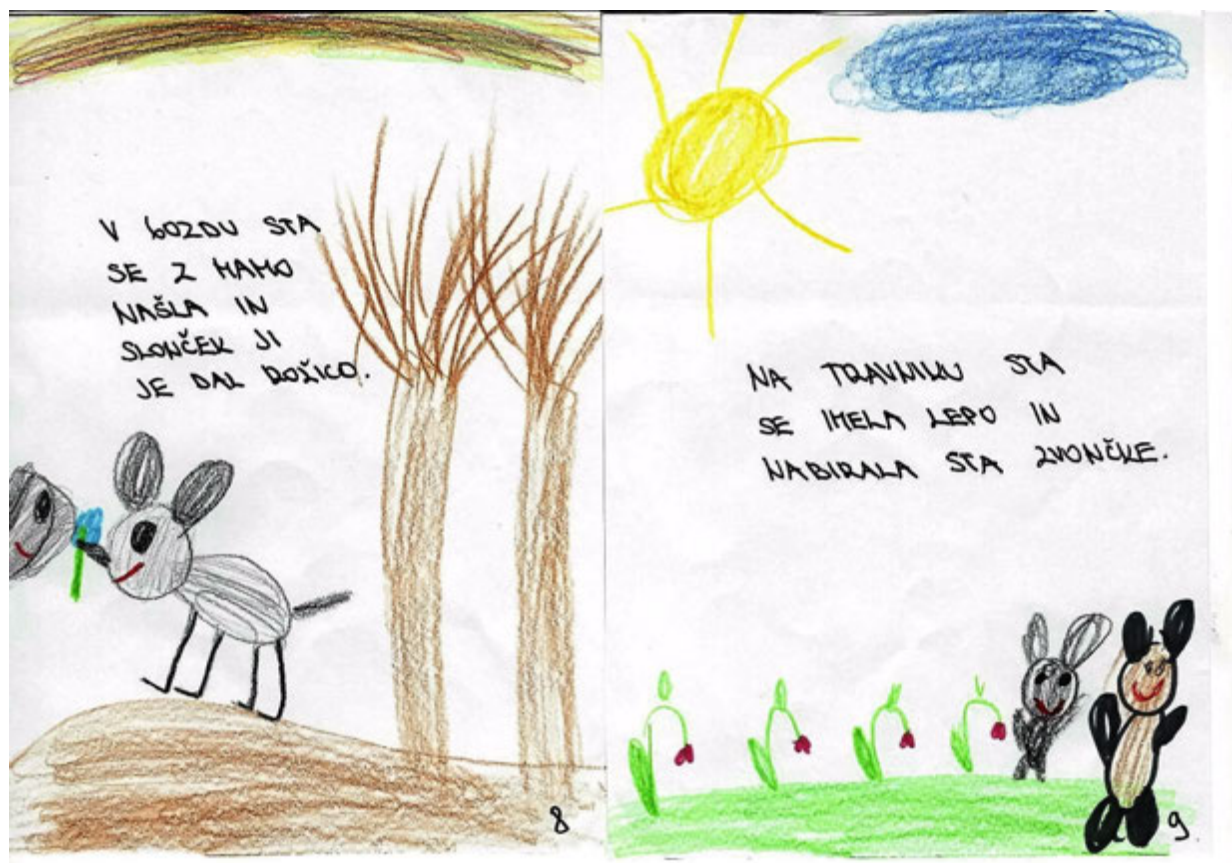
SREČNI METULJČEK IN LISICA

Avtorica: Lana Vidrih, 2. Z.

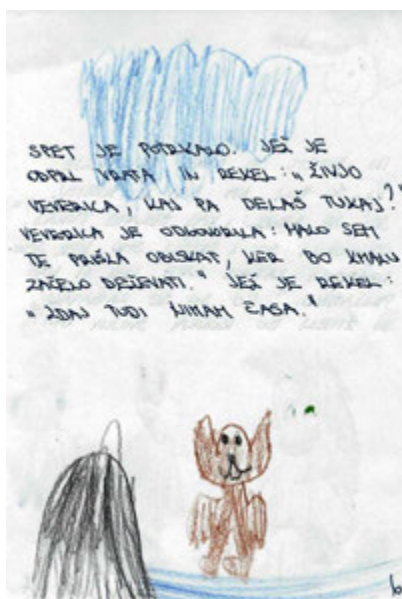
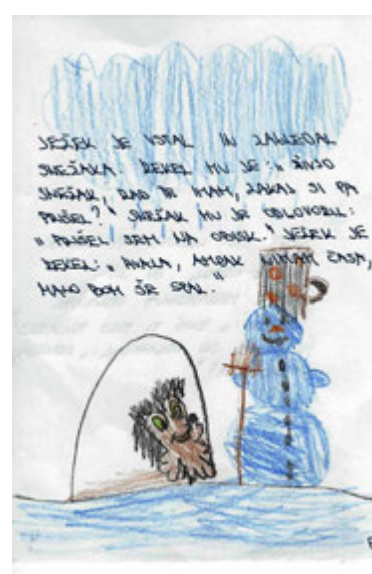
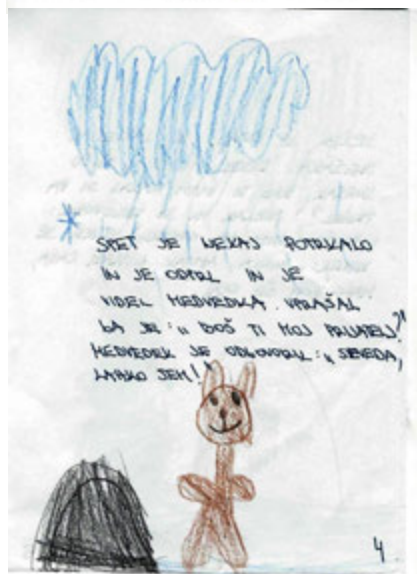
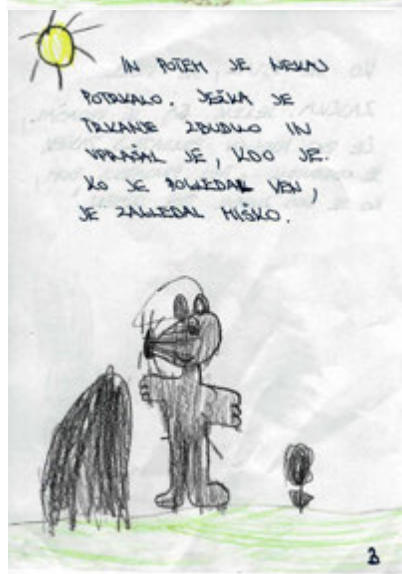
Avtorica zgodbe: Taja Travnik, 1. Z.

KRTEK IN IZGUBLJENO JAJCE

Avtorica zgodbe: Manca Rojc, 2. Z.

JEŽEK JAKA

Avtorica zgodbe:
Tajda Krajnc, 1. Z.

Avtorica zgodbe: Živa Perko, 1. Z.

Avtorica zgodbe: Julija Ferlin, 3. Z.

Naše učenke in učenci o

NEPOZABNO JE BILO

Zagradec, 1. 3. 2016

Rada bi ti povedala o svojih nepozabnih dneh.

Zgodilo se je nekega avgusta 2010, ko smo prenavljali hišo. Mene in mojo sestro je oči "povabil", naj mu prideva nekaj pomagat. In namesto, da bi nama dal delo, je rekel: »Nekaj vama moram povedati.«

S sestro sva se kar malo ustrašili, le kaj nama bo povedal. Bili sva radovedni in sva mu hitro rekli, naj nama že pove, ker naju straši.

Končno je začel: »Dobili bomo še enega člana.«

Tako sva se razveselili, da sva ves dan vpili in razgrajali.

Meseci so kar minevali in mami je imela vse večji trebuh. Vsak večer smo se crkljali in komaj čakali na usodni dan.

In res, kmalu je prišel ta dan. Ravno sem bila bolna in bile so počitnice. Navsezgodaj zjutraj me je mami zbudila in mi rekla, da mora iti v porodnišnico. Bila sem vsa iz sebe in upala, da bo kmalu poklicala ter povedala, ali imam bratca ali sestrico. In tako je tudi bilo.

Nekaj čez 12. uro nas je poklicala mami. Oglasil se je oči, kar dolgo je govoril. Naenkrat se mu je prikazal nasmeh na obrazu. Bila sem nečakana, kdaj bo odložil slušalko.

Končno je začel govoriti. Rekel je: »Mami je klicala, dobila si bratca.«

V tistem trenutku, ko mi je oči to povedal, sem se počutila, kot da nisem več bolna.

Kmalu sem jo tudi slišala in se malo pogovarjala z njo.

Zdaj je moj bratec David star že 5 let. Pred kratkim je imel rojstni dan. (Zanimivo pa mi je tudi, da imamo vsi trije otroci, jaz, sestra, in bratec, rojstni dan med počitnicami.)

Vesela sem, da se mi je to zgodilo, ker je bilo res nepozabno.

Lepo te pozdravljam.

Tvoja Tjaša.

Vir: medmrežje

Zagradec, 1. 3. 2016

Draga Tia!

Dolgo časa se že nisva videli. Žal letos na taboru nisva bili skupaj, a tam sem spoznala nove prijateljice. Nekaj ti pa morem še povedati.

Prespala sem pri sošolki Hani, bilo je nepozabno. Nisva bili sami, prespali sta še dve sošolki Lara in Adrijana. Nekaj časa smo bile same doma, se pogovarjale o fantih in drugih stvareh, ter se preoblekle za dramski krožek.

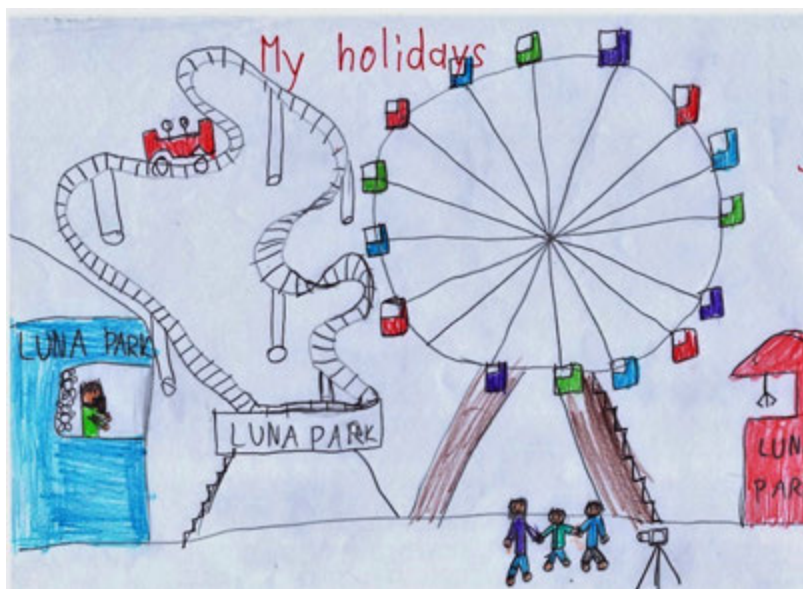
Naslednji dan nas je namreč čakala igra. Vadili smo do sedmih zvečer, potem pa smo šle na kakav s sošolcem Cenetom in sošolko Niko, ki ni prespala pri Hani. Čakale smo pred župniščem in pele na ves glas, dokler nas ni prišla njena mami iskat.

Prišle smo nazaj domov, pojedle večerjo in začele z najboljšim večerom. Ogledale smo si film in pile Malt (brezalkoholno pivo) ter gledale film, dokler ga ni bilo konec.

Tia, nekega dne morava storiti nekaj podobnega, se zabavati in imeti še eno boljših noči.

Lep pozdrav,

Ana Škufca <3

Avtor ilustracije: Luka Hočevar, 6. b Z.

Zagradec, 1. 3. 2016

Živijo!

Malo sem razmišljala in še zdaj ne morem in ne morem pozabiti dogodkov v Pakoštanih, ko smo skupaj imeli svojo slamnato hiško: ti, jaz, Andraž in Jakob. Bilo je res nepozabno in koliko sladoleda smo pojedli v enem tednu, toliko, kolikor bi ga sicer v enem mesecu.

Skoraj vsak dan smo se šli v "fun park" vozit s kanujem, najboljša pa je bilo, ko smo zvečer šli loviti ribe. Koliko smeha in zabave smo doživeli!

Ko pa je prišel zadnji dan, je na plaži pesek letel po zraku, začelo je pihati, pesek se je sukal v vrtincu, a kmalu je na srečo prenehal. Najbolj smešno pa je bilo, ko si si podržala kitke na glavi, ki si jih imela od prvega dne. Imela si čisto "zažgano" glavo in kot nalašč je prišel še majhen kuža, kot nalašč pa veš, zakaj, ker sva seveda obe pogrešali dom in živali, tisti pa je bil tako zabaven. Zakopal se je v pesek in zaspal.

Bile so resnično nepozabne počitnice, ki bi se lahko še kdaj ponovile.

L. p.

Taja

Avtorica ilustracije: Tjaša Zupančič, 6. b Z.

BILA JE MOJA DOBRA PRIJATELJICA

Bilo je leta 2009, ko sva s sestro šli v maškare.

Ko sva prišli do neke hiše, je vrata odprl neki moški, ki je takoj opazil mene. Vprašal me je, katerega leta sem se rodila in izvedela sem, da je njegova hči rojena v istem letu kot jaz.

Čez eno leto je nastopil prvi šolski dan in spoznala sem 11 novih sošolcev, s katerimi sem preživela veliko časa. Med njimi je bila tudi deklica, ki sem jo spoznala za maškare. Zelo dobro sva se spoznali in spoprijateljili. Skupaj sva preživeli veliko časa in skupaj doživeli veliko lepih in tudi nekaj slabih trenutkov, ampak vseeno sva si pomagali in imeli čas za obisk druga druge, tudi med poškodbami in boleznimi.

Nekega dne si je močno poškodovala koleno in poškodba se je kar ponavljala. Vsak dan sem bila pri njej in ji prinesla nalogo. Bilo mi je žal zanjo, saj je komaj hodila in je vseeno prišla v šolo.

Kmalu je bolečina ponehala in zopet sva skupaj počeli norčije. Čeprav ne bi smela obremenjevati kolena in nekaterih stvari ne bi smela početi, je kar vztrajala in jih delala vseeno.

Ko sem že povedala, skupaj sva bili v dobrem in slabem. Skupaj sva plesali, se sanjali k obhajilu, se smejali, včasih pa se tudi malo kregali, se igrali in se delali, da sva manekenki. To naju je naredilo zelo dobri prijateljici, lahko bi rekli celo najboljši!

Ema Koščak, 7. Z

Avtorica ilustracije: Patricija Zaman, 7. Z.

NEPOZABNO JE BILO

Fužina, 1. 3. 2016

Draga Tjaša!

Zgodila se mi je nepozabna stvar! Nanjo sem zelo ponosna, ker sem si to zelo želela. Namreč dobila sem bratca!!!

Že vrsto let sem si želela bratca ali sestrico, ker sem bila edinka in to me je »živciralo«.

Ko sem ga dobila, sem bila vesela, vendar ko je prišel domov, je bilo GROZNO. Po cele dneve in noči je jokal, kar mi je šlo na živce.

Ko je malo zrasel, je malo manj jokal, ampak je bil vseeno malo tečen. Zdaj si morava vse deliti, glede tega mi je bilo prejšnje življenje bolj všeč, pa čeprav sem bila edinka.

Zdaj pa, ko sem dobila brata, se je vse spremenilo. Pri tebi je najbrž še huje, ampak saj upam, da bo bolje.

No, kakor koli, nekako se razumeva, upam, da bo bolj prijazen in manj tečen, ko bo odrasel. Malo bolj se pa že razumeva, kot takrat, ko je bil še majhen.

Letos bo star pet let, ampak je še vedno tečen in mi nagaja!

Lep pozdrav!

Špela Štrus, 7. Z

Avtorica ilustracije: Patricija Strmec, 8. Z.

MLAJŠA SESTRA

Bilo je leta 2013 pri nas doma.

Imam mlajšo sestro, ki je bolj živahna in jo imajo vsi radi. Vedno je dobila, kar je hotela, kar mi je šlo pošteno na živce. Nanjo sem bila tudi zelo jezna, saj se mi zdi, da ni sposobna narediti domače naloge čisto sama. Zato me je s tem stalno drezala in me jezila.

Nekega sobotnega dne sva se močno sprli. Jaz, kot najstarejša, sem ji povedala, da je, ko odrasteva, ne pridem v življenju nikoli več obiskat na njen dom, samo še mlajšo sestro bom šla obiskat. To jo je zelo užalilo, a mi je vseeno rekla, da ji je čisto vseeno.

Ko se je bližal večer in smo se odpravljale spat, ji tudi »lahko noč« nisem zaželela. Obe sva odšli spat z jezo, a nama to ni dalo miru. Kot da bi se poklicali, sva obe isti trenutek prišli iz svoje sobe. Vprašala sem jo, če mi oprosti za vse, kar sem ji popoldne govorila, saj me je zelo razjezila, ona pa se mi je tudi opravičila za vse izgovorjene popoldanske besede.

Obe sva spoznali, da si je v življenju potrebno drug drugemu oprostiti in obe sva odšli z veseljem in pomirjeno brez skrbi spat!!!

xyZ

DEDEK MIHA

Dobri dedek Miha ima rad otroke. Prebral je pismo vnuka Mitja, da mu z Majdo pride-ta čestitat in naj napravi vse, kar zna.

Dedek Miha naredi piščali, hišo, slona, močiclje, konje in še veliko drugih stvari. Ko prideta Mitja in Majda k njemu, jima dedek da najprej jesti. Igrajo se do večera, potem pa sta šla Mitja in Majda hitro domov spat.

Gregor Perko, 6. b Z

MOJ NAJSREČNEJŠI DAN

Moj najsrečnejši dan je bil, ko sem dobila psa. Oči mi je v drugem razredu obljubil, da mi bo kupil psa. Gledal oglas je in poklical lastnika psa, ki sem si ga izbrala. Lastnik je rekel, da ga bo pripeljal čez 3 dni ob 12. uri pred trgovino Hofer. Jaz sem hotela iti ponj, saj sem bila še majhna in nisem razumela, da lastnik nima časa. 3 dnevi so se mi zelo vlekli, a minilo je.

Tretji dan sem se zbudila že zelo zgodaj, saj sem mislila, da bomo odšli ponj že zjutraj. Počakati sem morala do 12. ure. Končno je prišel čas, da smo se usedli v avto in šli ponj.

Z mojim izbranim psičkom je že čakal lastnik, zraven pa je imel še svojega sina, ki je držal psa. Ko sem psička videla, sem se zjokala od sreče. Bil je tako lep, prisrčen. Hitro sem šla iz avta. Lastnikov sin ga je dal v avto. Rekel mi je, da še nima imena. Povedal pa mi je njegov vzdevek, ki se je glasil »BAJSI«. Nato ga je še pobožal.

Potem smo šli še v trgovino po pasje brikete in nato takoj domov. Med vožnjo je Bajsi tiho cvilil. Sestri sem rekla, da ima domotožje.

Ko smo prispeli domov, sem imela prvo priložnost, da ga objamem. Zelo sem bila srečna. Z mačko se nista razumela, kajti mačka ga je oprasnila po smrčku. Dali smo ga na tla, ampak se ni premaknil, saj je bil prestrašen. Ko sta bratranec in sestrična izvedela zanj, sta prišla takoj k nam.

Začel se je delati mrak in odšli smo v garažo. Bratranec Jan se je usedel na tla. Poklical ga je: »BAJSI!« On je pritekel k Janu v naročje. Sklepala sem, da je prišel k Janu, ker sta si bila lastnikov sin in Jan zelo podobna in je mislil, da je Jan tisti lastnikov sin. Potem smo ga dali v škatlo s slamo in takoj se je ulegel. Ugasnili smo luč in odšli v dnevno sobo.

Naslednji dan sem se zbudila in odhitela do psička. Takrat ni bil več tako preplašen. Z mano mu je bilo zelo prijetno.

Čez nekaj ur sta ven prišla še sestra in oči. Oči je rekel, naj mu izberem ime. Sestra mi je pri tem pomagala. Odločila sem se za ime »Capi«. Od takrat ga nismo klicali več Bajsi, saj je bil samo vzdevek. Klicali smo ga Capi. Hitro se je navadil na to ime. Bila sem srečna, saj je bil prvi pes pri naši hiši.

Sedaj je star 3. leta. Z njim hodim na sprehode, se igram in zelo uživam. Ta dan je bil zame najpomembnejši v mojem življenju.

Avtorica zgodbe in ilustracije: Anja Tomšič, 6. b Z.

MED ZIMSKIMI POČITNICAMI SE MI JE ZGODILO ...

Juhu, končno so zimske počitnice! Pričakujem jih že ves mesec in odštevam tedne, dneve, šolske ure, ob tem pa razmišljam, kako jih bom preživela. Danes je zapadel sneg – še nekaj idej več. To bo res oddih!

Imam velike načrte, zato se jih veselim še toliko bolj. Rada bi se sankala, kopala v toplicah, prespala pri babi, se dobila s prijateljico in še najpomembnejše, rada bi se spočila od vseh teh obveznosti, testov, prezgodnjega vstajanja in šole.

Je že ponedeljek. Zjutraj mene, moji sestri in brata mami preseneti. Naročila nam je, naj spakiramo kopalko in brisače. Sprva smo mislili, da gre za šalo, vendar ni šlo.

Okrog 10. ure smo se odpravili. V avtu mi je hitro postalo slabo, pa čeprav smo se vozili po avtocesti. Gledala sem znake ob cesti in iskala 8 določenih črk. Te so bile: S, t, r, u, n, j, a, n; kraj z imenom Strunjan. Tam so toplice, v katere smo namenjeni.

Končno smo prispeli in že ko smo vstopili, je zadišalo po klorirani vodi. Posebnost v strunjanskih toplicah je ta, da je voda slana. Hitro sem se oblekla in stekla do baze-na. Počasi sem stopila v vodo in zaplavala. Potopila sem se. Joj, saj res! Čisto sem pozabila, da je voda slana. Hitro sem se dvignila na površje. Ker nisem imela plaval-nih očal, me zaradi slane vode ni peklo samo grlo, ampak tudi oči. Od tedaj naprej sem bila previdnejša. V Strunjanu je veliko manjših bazenov s toplejšo vodo.

Čas je prehitro minil in morali smo se odpraviti domov, toda pot je bila krajša kot prej.

Ta dan mi je bil eden ljubših med počitnicami in upam, da se še kdaj ponovi. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo se kopali v manjših bazenih, žal pa mi je, ker je bil zunanji bazen zaprt.

Neja Kastelic, 6. a Z

Avtorica ilustracije: Neli Zajc, 7. Z.

MED ZIMSKIMI POČITNICAMI SE MI JE ZGODILO

Bila je lepa, sončna sobota, kot nalašč za izlet. Ko smo se vrnili domov, smo zagledali veliko presenečenje, ki nam ga je pripravil dedi Lord! Kdo je to?!

To je naš nov družinski član, prsrčen kuža, ki je takoj ogrel naša srca. Bil sem vesel.

Je visok, prsrčen mešanček. Nekaj dni smo ga imeli na verandi, da se je navadil nas in okolice.

Nekaj časa so mu bili v napoto mački, potem pa se jim je postavil v bran. Takrat smo se mu zelo nasmejali.

Lord raste hitro in postaja težji, je pa za vsako traparijo.

Sedaj se je že navadil na novo življenje. Rad teka po travnikih, se sprehaja na povodcu in se zabava z mano.

Sedaj smo mu postavili pesjak in vanj postavili veliko pasjo uto. Najprej je bil v pesjaku nekaj ur, sedaj pa, kolikor časa je pač treba.

Uživa v najbolj ledeni vodi in to pozimi, rad lovi žogo in palico.

Ko pa pride sosedov pes, so to ure in ure igranja.

Ta kužek je vsem zelo všeč, sploh pa meni zaradi njegovih traparij in lumparij. Po svoje je tudi zelo trmast in čudovit.

Te zimske počitnice so bile meni najljubše od vseh.

Žan Strmec, 6. b Z

Ilustracija: Maša Muhič, 7. Z.

MOJI NOVI ŠPORTNI PODVIGI ...

Začelo se je nekega dne na treningu rokometu, ko me je prijatelj Jaka Hočevar vprašal: »Ali bi začel trenirati smučarske skoke?«

»Seveda,« sem mu odvrnil.

Prvi torek v mesecu sem šel na trening. Tam smo se učili, kako odskočiti in kako pristati v telemark.

Takrat se je vse začelo in začel sem trenirati smučarske skoke. Naši treningi trajajo eno uro, in sicer od 17.00 do 18.00. Veliko sem se naučil in kmalu bom zelo dober.

Na naslednjem treningu je trener Jure povedal, da gremo naslednjič v Planico. V četrtek sem oddal obvestilo svojemu razredniku Bogdanu Vrhovcu.

Ob 12.20 me je pred šolo čakal trener. Potem je prišel moj ati in mi prinesel opremo in kmalu sem se s trenerjem odpeljal v Planico. Tam smo se opremili in ogreli, nato smo šli skakat. Najprej sem se samo peljal po hribu.

Naenkrat mi je trener rekel: »Lovro, pridi sem, skočil boš!«

V mislih sem si rekel: »Yes!«

Ko sem prvič skočil, sem skočil 9 metrov. Drugič sem skočil 13 metrov, toda padel sem in si poškodoval koleno. Zelo me je bolelo. Nekaj časa nisem mogel skakati, nato pa sem stisnil zobe in še skočil. Skočil sem 13 metrov, ampak sem padel na trebuh. Potem sem bil zelo prestrašen in nisem več skakal.

Kljub padcem sem bil zelo vesel. Ko sem prvič skočil, se mi je želodec obrnil naokoli, ampak bila je izkušnja, kakršne ne bom nikoli pozabil.

Avtor: Lovro Luka Kranjc, 6. b Z.

Vir ilustracije: medmrežje.

SREČA JE V MAJHNIH STVAREH, TOPLIH LJUDEH, STISNjenih DLANEH

Sreča je obsežna beseda. Nekateri ljudje se sploh ne zavedajo ali pomislijo, kaj je sreča. Imajo najlepše obleke, veliko hišo, najdražji avto in mislijo, da so srečni.

V družinah se dogajajo hude stvari. Otroci so lačni, starši pa imajo ravno dovolj denarja, da plačajo mesečne položnice. Vendar ti se vsak dan družijo med sabo. Zvečer prižgejo sveče, ugasnejo luči in se pogovarjajo o dogodivščinah. Ko pa jim mama iz trgovine prinese majceno čokoladico, otroci kar vzklikajo od veselja, oči se jim zasvetijo in sline se jim cedijo.

Kako lahko majhna čokoladica osreči otroka! Nekemu otroku, ki ima na razpolago vse, kar si želi, pa majhna čokoladica ne bo pomenila ničesar, še debelo bi te pogledal, z vprašanjem: »Ali res samo ta čokoladica?«

Kako pomembno je, da znamo ceniti majhne, drobne pozornosti od ljudi, saj samo takrat, ko bomo to znali, bomo zares srečni.

Velikost opažam učence ali sošolce v šoli, kako se pritožujejo nad šolo in koliko se morajo naučiti. S povešenim obrazom prihajajo skozi šolska vrata, vsako uro štejejo minute do konca in iz šole odidejo nasmejani. Seveda! Saj tudi jaz sem raje doma, kot pa da sem cel dan v šoli, tudi starši in drugi ljudje komaj čakajo, da pridejo iz službe. Doma je vse drugače, bolj razposajeno domače. Vsak dan komaj čakam, da vidim brata, sestro in starše, da jih pozdravim in jim povem, kaj sem počela v šoli. Ko pridem domov, me zajame en lep občutek topline, kmalu pa pomislim, da je naslednji dan spet šola. Pogledati bi morali iz druge strani, kakšno srečo imamo, da hodimo v šolo. Nič nam ne škoduje, samo delo je treba vložiti in iz tega se izcedi znanje. Mnogi otroci nimajo možnosti obiskati šole ali se izobraževati, ker je lahko celo država prerevna. Ob tem razmišljanju se zavem, da smo vsi, ki smo v šoli, srečni.

Ilustrirala: Ema Vrabič, 6. a Z.

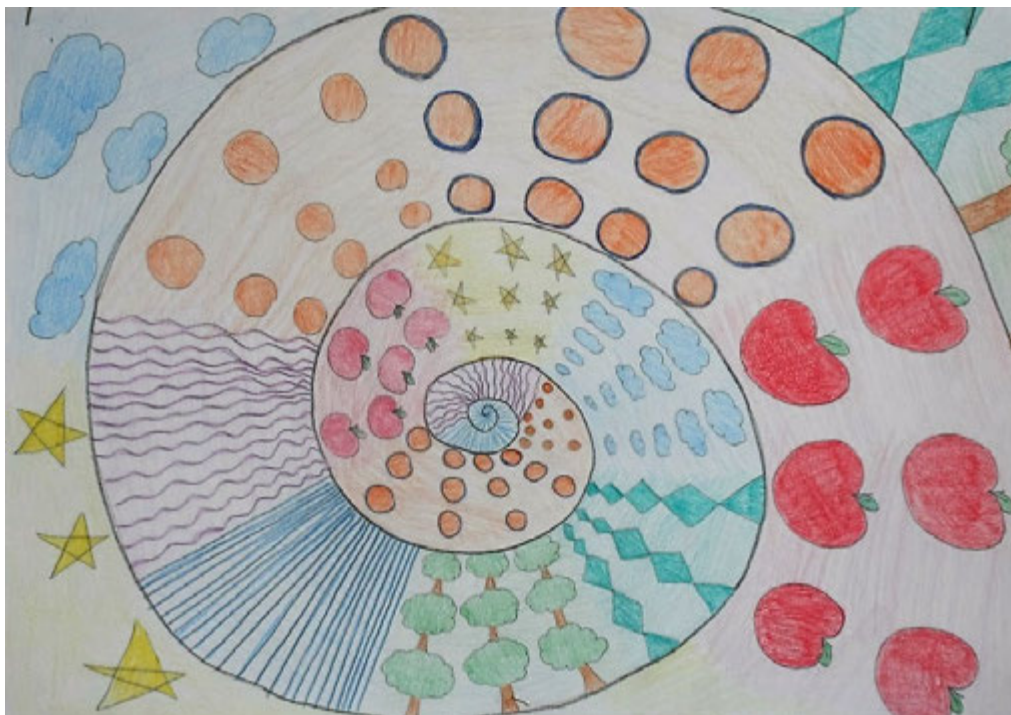
Prihajam iz velike družine, imam okoli 24 bratrancev in sestričen. Ker nas je toliko, se redkokdaj družimo vsi skupaj, ko pa se, najraje opazujem svojo babico, ko nas z nasmeškom gleda. Vedno pravi, da ne potrebuje ničesar, da ima vsega dovolj in čez glavo, čeprav ni tako. Nikoli niso hodili v službo, zato imajo nizko penzijo in oni pravijo, da imajo vse. To mi ni bilo nikoli jasno, kako to, da so lahko mama tako skromni in pravijo, da ničesar ne potrebujejo. Šele zdaj mi je jasno. Ko pridemo na obisk in prinesemo skromno darilce, sploh ne vedo, kako bi se nam lahko zahvalili. Tako so srečni, ko nas vidijo, ko se med samo družimo in zabavamo, to pa zato, ker znajo ceniti drobne stvari, in s tem mislim na en sam nedeljski obisk. Babica je ena redkih ljudi, ki se zavedajo, da je čas nekaj najdragocenejšega, kar lahko komu podariš, zato so srečni.

Ko govorimo in razmišljamo o sreči, bi lahko kdo zagotovo rekel, da imaš srečo, ko zadeneš na Lotu ali potegneš glavno srečko. Da, res je, imaš srečo.

Kot sem že prej omenila, je sreča širok pojem, ima veliko različnih pomenov in veliko različnih obrazov, vendar še vedno mislim, da je največja sreča takrat, ko se tega zaveš. Če bi ljudje na tem svetu znali vedeti, kaj pomeni biti srečen, ne bi bilo sovraštva in pomanjkanja med ljudmi in bi bili vsi srečni.

Sporočilo oziroma ključ sreče se skriva v naslovu spisa. Malokdaj govorim o sreči s prijatelji in družino, vendar ko se nam odprejo oči, vsi zavzdihnemo: »Oh, kako je lep ta svet!«

Nika Škoda, 9. a Z

Avtorica ilustracije: Urška Pajk, 9. b Z.

SREČA JE ...

V spisu bom napisala svoje mnenje o sreči, kaj nas osrečuje in kaj nas ne osrečuje.

Vsakega človeka osrečujejo različne stvari. Mene osrečujejo trenutki, ki jih preživim s svojo družino in dobrimi prijatelji, okolica pa nas prepričuje, da so prava sreča materialne dobrine in denar, s katerim jih kupimo. Zame to že ne velja. Srečno se počutimo, ko imamo dobre prijatelje, srečno družino, ljubezen in zdravje.

Prijateljstvo temelji na spoštovanju. Vsi imamo neke meje, do katerih nas ni mogoče užaliti, prizadeti. Spoštovati pomeni razumeti te meje in jih ne prestopiti.

Sreče nam ne prinašajo samo dobri prijatelji, vendar tudi ljubezen. Ljubezen je močno čustvo, ki nas napolni s harmonijo čustev, dobrega počutja in sreče. Ko neko osebo ljubiš, jo sprejmeš in razumeš v celoti. Napake so takrat vidne pozitivno. Je pa vsekakor ljubezen premočna beseda, da bi jo izgovorili prehitro, in hkrati prelepa, da bi jo izrekli prepozno.

Da si srečen, pa je v življenju potrebno slediti svojim sanjam in biti, kar si ter ne, kar želijo, da si. V življenju ne bo vse rožnato in lahko; obratno, življenje je lahko zelo kruto. Vedno, ko se zgodi kaj, kar te potre, te prisili, da izgubiš voljo in vero, se spomni, da bo na koncu vse v redu; če ni v redu, še ni konec! Večkrat padeš, bližje si svojemu cilju.

V življenju pa seveda ne moreš samo sanjati in slediti sanjam. Priti moraš do konca in sanje začeti živeti. Ko boš živel sanje, boš začutil največjo srečo in ugotovil, da se je vse zgodilo z nekim razlogom.

Ljudje moramo biti srečni tudi sami s seboj. Začeti se moramo sprejemati in oblikovati ter se prenehati obremenjevati z vprašanjem: »Kaj bodo rekli drugi?« Ni potrebno, da mnenje nekoga drugega postane tvoj vsakdan.

Kot sem že povedala, je za srečo potrebno slediti svojim sanjam in se nehati obremenjevati z mnenji ostalih, vendar včasih ni problem v drugih, temveč v tem, da ne uresničimo svojih želja oziroma sanj.

Naš največji sovražnik je strah. Strah pred porazom in neuspehom. Takrat si moraš zastaviti vprašanje, ali si to res želiš, kajti če si nekaj močno želiš, boš našel pot do sanj, če si ne boš, boš našel izgovor. Vse to se dogaja, ker ljudi poraze dojemamo kot nekaj slabega, vendar to ni res. Ljudje se veliko naučimo iz poraza, malo iz zmage. Ravno zato se napake dogajajo. Napake so tvoj najboljši učitelj.

Kar je še pomembno, da pridemo do tiste sreče, je upanje, ki ga nikoli ne smemo izgubiti. Kot pravi pregovor: »Upanje umre zadnje,« kar je tudi res, saj upanje vidi tisto, kar je nevidno, in čuti tisto, česar se ne da otipati.

Upaj vase, v svoje sanje, sposobnosti in se ne predaj. Zmagovalci niso osebe, ki nikoli ne padejo, so osebe, ki ne obupajo. Bodi zmagovalec!

Na kratko povedano, sreča ni, kar imamo in kar kupimo, sreča so ljudje, s katerimi preživimo svoje življenje, in delo, ki nas osrečuje.

V življenju moramo biti hvaležni za stvari, ki so nam dane, in se prenehati pritoževati, kaj bi še lahko imeli. Tako bomo našli notranjo srečo in mir. Cilj vsakega je biti srečnejši.

Največje odkritje vseh časov je, da lahko oseba spremeni svojo prihodnost le, če spremeni svoje vedenje. Bodimo srečni!

Tjaša Godec, 9. a Z

Vsak je svoje sreče kovač!

Vir fotografij: medmrežje.

ZAKAJ SI MOJ PRIJATELJ?

Ime mi je Tadej. Najprej se bom lotil prijateljstva nasploh. Kaj sploh je prijateljstvo?

Prijateljstvo je na nek način nerazdružljiva vez. Temelji na spoštovanju in prijetnih in prijaznih odnosih med dvema ali več osebami. Ampak prijateljstvo se lahko zelo hitro spremeni v veliko sovraštvo. Za spor med prijatelji ni potrebno veliko, saj lahko prijateljstvo uničiš že z enim samim dejanjem ali besedo in lahko prijatelja zelo prizadeneš. Imeti pa moraš veliko poguma, da sprejmeš napako, ki si jo sam naredil, in da svojega prijatelja prosiš, da ti to napako oprosti.

Zdaj pa bom povedal, kaj prijateljstvo pomeni meni. Sam si lahko hitro najdem prijatelje, ampak ne morem povsem zaupati vsakemu, saj imajo tudi ti druge prijatelje, ki bi jim lahko povedali stvari in skrivnosti, ki sem jim jih zaupal. Spoštujem skrivnosti drugih prijateljev in če mi nekdo zaupa te skrivnosti, ne bom povedal nikomur.

Jaz osebno kaj kmalu opazim, kdo je pravi prijatelj in kdo ne. Hitro sklenem prijateljstva, ampak jih včasih tudi hitro razdrem ter mi je potem žal, saj sem za veliko sporov delno tudi sam kriv. Če vidim napako, jo hočem, kolikor hitro se le da, popraviti ter hitro in iskreno prosim odpuščanja. Takrat vidim, kdo je pravi prijatelj, kajti pravi prijatelj mi takoj odpusti, saj ve, da je nisem storil nalašč in nisem mislil resno.

Tukaj se začne pravo prijateljstvo, saj ni pomembno, kako hitro dobiš prijatelje, ampak kako hitro oprostiš pravemu prijatelju.

Tudi po družabnih omrežjih sem opazil, koliko prijateljev imam, ali nekdo drug, ampak stike imam pa le z nekaterimi. Res je tudi po internetu lahko dobiš nove prijatelje, ampak to se zelo redko zgodi, saj večinoma hoče kdo biti tvoj prijatelj samo zaradi tvojega videza ali pa zaradi tega, ker si priljubljen. (Pravijo, da prijatelji pridejo in grejo, saj iz osnovne šole greš v srednjo šolo in tam dobiš nove prijatelje in tako naprej), ampak pravi prijatelji ostanejo za vedno.

V razredu imam res prave in odlične prijatelje, ki jih ne bom nikoli pozabil ter bomo vedno prijatelji. Po koncu osnovne šole se prijateljev ne bom spominjal po tem, kolikokrat smo se stekli in skregali, ampak po tem, kaj vse smo skupaj naredili, se smejali ter se zafrkavali med poukom ter izven pouka, se družili, koliko lumparij smo skupaj ušpičili, včasih manjše, včasih pa tudi večje, ampak čeprav sem bil zaradi tega velikokrat tudi kaznovan, teh dogodkov ne obžalujem. Tega se bom spominjal vse življenje.

To so pravi prijatelji, ki so ob tebi, ko ti je hudo ali pa tudi, ko ti ni nič. Pomembna sta veselje in smeh, ki ga deliš s prijatelji; to je tisto, kar je pomembno, ne jeza, žalost, strah, skrivnosti, ampak smeh in veselje. To pomeni pravo prijateljstvo.

Tadej Perko, 9. a Z

Naši učenci o potrošništvu ...

Potrošništvo je zapravljanje denarja za nepotrebne stvari. Današnja družba zapravlja veliko denarja za stvari, ki so precenjene, npr. za pametne telefone, računalnike, dizajnerske obleke ...

Večina ljudi na Zemlji porabi preveč denarja na leto. Slovenci bi radi bili v večini stvarih boljši od ostalih. Denar radi potrošimo za stvari, ki so za navadnega uslužbenca v Sloveniji z redno plačo 1250 € (brez DDV-ja) težko dosegljive. Zato nekateri delajo več, opravljajo težka dela, da si privoščijo »neki« pametni telefon.

V Ameriki z največjo razprodajo BLACK FRIDAY razprodajo večina starih stvari, a jih kmalu zavržejo, ker na tržišče pridejo novejši modeli in tako spet potrošijo več stotakov. V Afriki takih razprodaj ni, saj ni tako razvita in si tamkajšnji prebivalci tega pač preprosto ne morejo privoščiti.

Pri otrocih je tako, da z boljšimi aparati in podobnimi materialnimi pridobitvami postanejo razvajeni in bi radi imeli vse, kar je možno, in čim boljše od vrstnikov.

V trošenje denarja nas spravijo reklame, filmi, splet ... Želimo si veliko stvari, a si jih ne moremo privoščiti. Zato ljudje, ki imajo minimalno plačo 750 € (brez DDV-ja), zastavijo svoje stvari v zastavljalnici, postanejo redni obiskovalci v igrah na srečo, dajo hiše pod hipoteko, vse to samo zato, ker želijo postati boljši od ostalih.

Ana Škufca, 7. Z

Potrošništvo je velika težava za veliko ljudi. Ljudje prekomerno obiskujejo trgovine in največja težava oziroma vzroki za to so reklame.

Večina ljudi zapravi veliko denarja, ker so lahko otroci razvajeni ali si želimo veliko nepotrebnih stvari ali pa mislimo, da smo nepopolni in nimamo samozavesti (razne operacije). Nihče ne more imeti vsega, kar si želi, ker nima denarja.

Kupujemo veliko stvari, ki so nepotrebne, in vsi bi morali stvari, ki jih ne potrebujemo, dati revnim in namesto tega stvari zavržemo v naravo. Največje posledice potrošništva so zapravljanje denarja (postanemo revni), razvajeni otroci, ki ne znajo ceniti tega, kar imajo, onesnaževanje okolja ...

V preteklosti ni skoraj nihče bil potrošnik, ker niso imeli denarja in so cenili to, kar so imeli.

Moje mnenje o potrošništvu je, da bi vsi morali ceniti denar in ga pametno uporabljati, saj lahko hitro bankrotiramo, če nismo pazljivi in če z denarjem ne znamo ravnati in paziti.

Urša Košak, 8. Z

Naši učenci o potrošništvu ...

Ob hoji po mestu pogosto zagledamo neonske napise, ki nas vabijo v to skušnjava in problem. Posledice pa niso le razvajani otroci, ampak tudi razpadi mnogih družin, da o naravi, ki jo uničujemo, sploh ne govorimo.

Pretirano nakupovanje pa ne daje samo razvade, ampak lahko preraste celo v odvisnost. Zagotovo ste že slišali za kakšnega človeka, ki takoj, ko prispe dohodek, "steče" v trgovino, gostilno ali igralnico. Pametno si je tudi zapomniti, da nakupi ne prinesejo sreče.

Hana Pirc in Lara Zaletelj, 7. Z

Potrošništvo je razvada in šibka točka sodobne družbe. Kaj pa nas pravzaprav privede do pretiranega zapravljanja? So to reklame ali ljubosumje? Medtem ko se mi (ljudje) zabavamo ob nakupovanju, pa narava »joka«, saj vanjo odvržemo vse vrečke, škatle ipd.

Ob pogledu čez lužo lahko takoj opazimo, da je tam nakupovanje sploh noro. Pomislimo na »Black Friday«. Na ta črni petek ljudje v trgovine znesejo mastne denarce. Posledice pretiranega zapravljanja pa so čedalje bolj zastrašujoče, saj ne joče samo narava, ampak tudi starši razvajenih otrok.

Adrijana Hočevnar, 7. Z

Potrošništvo je razvada. Najpogostneje toliko zapravljamo, da ne bi bili slabši od prijatelja, znanca, sodelavca ipd. Ali nas k temu pozovejo reklame?

Potrošništvo morda na prvi pogled res ne zgleda tako velik problem, a ko pomislimo dvakrat, že malo zraste. Vse vrečke, lončki, škatle, zabojniki ipd. onesnažujejo naravo, naš dom.

Pogosto zaradi razmetavanja denarja razpade družina ali pa ji kredit dobesedno odnese streho nad glavo.

V ZDA pa so potrošništvu celo posvetili dan, ki ga imenujemo: »BLACK FRIDAY«. Povprečen Američan na ta dan zapravi skoraj 5000 €. Če pa pomislimo, da tako »nori« niso le Američani in da tudi pri nas nekateri na npr. telefon (nov, komaj prišel na trg) čakajo več ur, se malo zamislimo. Čeprav je glavni pomen npr. telefona klic, damo ljudje več na ceno in kakovost.

Posledic tega »norega« potrošništva se še ne zavedamo dobro, nekateri otroci nikoli ne bodo znali ceniti, kar imajo, saj so jih starši preveč razvajali.

Preden greste nakupovat, pomislite dvakrat, saj vas nove stvari ne naredijo dolgotrajno srečne.

Nika Miklič, 7. Z

Ilustracija: Matevž Perko, 8. Z.

Naši učenci o potrošništvu ...

Današnji časi so selo nakupovalni, saj si vsi želimo nekaj, kar imajo drugi. Včasih, ko prideš v trgovino, je veliko stvari, ki bi jih rad imel.

Današnji mlajši otroci si želijo mnogo igrac in jih tudi dobijo, če je vse po sreči. S temi igračami se igrajo dva dneva, nato pa jih pozabijo, tako kot so ostale. S tem stvarmi, ki jih odvržemo, močno onesnažujemo okolje.

Danes kupimo rakete in zanje zapravimo 60 evrov in jih prižgemo takoj, za ta denar pa bi mi lahko kupili hlače, majice in čevlje, ki bi jih nosili 1 leto ali več. Takemu dejanju se reče zapravljjanje denarja.

Včasih ni bilo veliko trgovin, pa tudi denarja niso imeli veliko. V trgovino so odšli samo po stvari, ki so bile potrebne za preživetje. Otroci so se igrali na vasi različne zanimive igre. Niso tako onesnaževali narave kot danes.

Maša Muhič, 7. Z

Potrošništvo je zapravljjanje denarja za stvari, ki jih ne potrebujemo. Nekateri zapravljajo zaradi ljubosumja, razvajenosti, mode in revij. Ljudje, ki so razvajeni, mislijo, da si lahko vse privoščijo. V realnem življenju pa si veliko ljudi ne more privoščiti vsega, česar si želijo.

Posledice potrošništva so velike: lahko nastane revščina ali pa se začnejo prepiri v družini ali med seboj in prijatelji. Posledica potrošništva je lahko tudi onesnaževanje narave. Veliko ljudi zapravlja za stvari, ki jih ne rabijo tako nujno, npr. za obleke, šminke, čevlje (vsak dan drugi), pretežno veliko hrane in tako naprej.

NE ZAPRAVLJAJ PREVEČ, BOŠ VIDEL/A DO KAM BOŠ PRIŠEL/A!!!

Nina Novak , 8. Z

Fotografija: medmrežje.

Naši učenci o potrošništvu ...

»Kaj naj sploh napišem? Saj jaz pa o tem res nič ne vem«, sem si mislil. Potrošništvo. To je po mojem mnenju sklenjen krog ponudbe in povpraševanja. Nekdo, ki ima nek produkt – pridelek, izdelek, informacijo ... To ponudi nekomu, ki vse to potrebuje.

Kdaj se je začelo potrošništvo? Verjetno že v prazgodovini. Lovec, ki je ulovil žival, je meso zamenjal z nekom, ki je nabral sadje. Nekdo, ki je znal zanetiti ogenj, je to pokazal še prijatelju.

Nato je sledila prava blagovna menjava – ti meni sir, jaz tebi solato in podobno.

Ko se je pojavil denar, menjava ni bila več samo blagovna. Tudi v modernem času je tako. Kdor ima denar, lahko dobi (kupi) praktično vse, kar si želi. Večalo se je število prebivalstva, več je bilo potrošnikov. Odpirala so se nova delovna mesta, ljudje so delali, da bi zaslužili denar, s katerim so si kupovali dobrate. Potrošništvo je potem dobra stvar. Poganja svet, poganja gospodarstvo. Super bi bilo, če bi vsi imeli enake možnosti v tem krogu, vendar žal ni tako. Prišlo je do bogatenja posameznikov, družb, korporacij, na drugi strani pa do velike revščine. Prepad med ljudmi se veča še danes. Nekateri vse večje potrebe in predvsem želje potrošnikov zlorablajo, zlorablajo pa tudi načine, kako jim ugoditi. Tako npr. izdelujejo obleko, obutev v Tajvanu, ker so tam nižji davki in poceni delovna sila. Delavci tam delajo v nemogočih pogojih za mizerno plačo. Delajo tudi otroci! Ali je to prav? Smo dobri potrošniki, če kupujemo poceni izdelke, ne vprašamo pa se, kaj je v ozadju? Da ne omenjam tudi uničevanja narave, ki jo s pretirano potrošnjo dušimo z odpadki, izpuhi in ostalo nesnago. Resda imamo potrošniki pravice – da npr. vrnemo izdelek, če nismo z njim zadovoljni. Pri nas imamo Zvezo potrošnikov, na katero se lahko obrnemo po pomoč. A kdo nas bo zaščitil pred lastno neumnostjo, ko hočemo več stvari, kot jih v resnici potrebujemo? Ker nas vsepovsod obkrožajo reklame, ponudbe, ugodnosti, podležemo in zapravljamo četudi na kredit.

Mislim, da smo pri nas doma dobri potrošniki. Kupujemo hrano, ki jo imamo vsi radi, tako da je ne mečemo stran. Nosim obleke starejšega brata, novo kupujemo le, če je nujno. Vse, česar ne potrebujemo več, podarimo prijateljem ali Rdečemu križu. Ločujemo odpadke. Sami pridelamo veliko hrane. Vedno ugašamo luči, zapiramo vodo, perilo sušimo na zraku... Nikoli nisem dobil nobene stvari, zato ker bi jo preprosto hotel. Vedno se o nakupih pogovorimo, če si nekaj želim, to dobim za rojstni dan ali ob koncu šolskega leta. Ne podlegamo akcijam in reklamam. Še kot majhen fantek sem nekoč rekel: »To pa res ne more biti dobro, če morajo tako reklamirati po televiziji«.

Brez potrošništva seveda ne gre. Brez neumnega potrošništva pa lahko ravno tako dobro živimo. Upam, da bom tudi sam dober potrošnik. K temu bo pripomoglo tudi tole razmišljanje.

Lovro Mirtič, 7. Z

Naši učenci o potrošništvu ...

Potrošništvo je zapravljanje denarja. Največ denarja vsi zapravijo za drage obleke, ko so razprodaje, da kupujejo drage avte.

Nekateri ne znajo ceniti stvari, zato to zavržejo, kot na primer otrok si želi neko igračo, jo dobi po dnevu ali več jo zavrže. Če jim neke stvari niso všeč, jih zavržejo v naravo ali v reke. Zakaj jih ne bi raje bi odnesli na Karitas ali pa na Rdeči križ? Na drugih celinah (kot na primer v Afriki) ne zapravljajo toliko.

Potrošništvo te hitro premami. V drugih državah ljudje umirajo zaradi lakote in pomanjkanja. Nimajo denarja za obleke, avte, hrano, pijačo ... Zaradi pomanjkanja denarja se tudi ne učijo in nimajo dovolj za zvezke in učbenike. Zato moramo ceniti to, kar imamo in s stvarmi moramo ravnati vljudno. Bodimo smo prijazni do okolja!

Lea Gregorič, 7. Z

Potrošništvo je prekomerno obiskovanje trgovin in zapravljanje denarja. Denar zapravljamo, ker potrebujemo določene stvari. K nakupu nas privabijo razprodaje in reklame (časopisi, TV, internet ...). Vsak si lahko kaj privošči. Tudi, ko si neko stvar zelo zaželim in jo kupimo, v tej stvari uživamo malo časa, potem pa jo zavržemo. Posledica nakupovanja je onesnaženje, razvajeni otroci ...

Evropa je ena izmed celin, ki ni revna. Če pa pogledamo Afriko, pa spoznamo, da je zelo revna celina. V preteklosti niso zapravljali, ker niso imeli dovolj denarja in si niso mogli ničesar privoščiti.

Nika Novak in Tjaša Zore, 8. Z

Potrošništvo je prekomerno obiskovanje trgovin. Ljudje toliko zapravljamo, ker mislimo, da potrebujemo vse, kar si želimo, kar pa ni vedno res.

Ko kupimo stvar, ki je ne potrebujemo, jo kmalu vržemo stran in s tem mečemo stran tudi denar, ki smo ga porabili za to, da smo jo kupili. K potrošništvu nas privedejo večinom reklame, ki jih dobimo po pošti ali pa vidimo na spletu.

Vsi si ne moremo privoščiti vsega, kar si želimo. Na začetku smo zaradi tega žalostni, ampak kmalu ugotovimo, da je to po eni strani dobro, saj so posledice, ki se večinoma vidijo na bogatih ljudeh, zelo velike: zapravljanje denarja po nepotrebem, razvajeni otroci, ki ne znajo ceniti tega, kar imajo, onesnaževanje narave ...

Po nakupu stvari, ki smo si jo želeli, smo srečni, a čez nekaj časa ugotovimo, da ne bi bilo nič drugače, tudi če ne bi imeli te stvari.

Po mojem mnenju imajo ljudje, ki živijo v bolj razvitih državah, še večji problem s potrošništvom kakor mi.

Urška Pečjak, 8. Z

TAKU SO VČASIH ŽIVELI ...

V starih časih so ljudje živeli drugače kot danes. Ženske so nosila krila.

Babi mi je pripovedovala, da ko so jedli za mizo, je bila na sredini velika skleda. Vsi so jedli iz te sklede, tako starši kot tudi otroci. Sedaj pa imamo vsak svoj krožnik, včasih pa je bilo to drugače.

Oče od dedija je bil čevljar. Izdeloval je čevlje. Vsak dan je šival čevlje. Imel je res veliko dela in tudi naročil, saj je izdeloval dobre čevlje, ki so bili bolj trpežni kot danes.

Doma so delali tudi orodja, kot so grablje, vozove in pletli koše ter košare. Doma so imeli lan, ki so ga predelali in iz njega naredili prte in rjuhe. Doma imamo dve laneni rjuhi, ki jih je ročno izdelala moja prababica. Tudi igrač niso imeli. Naredili so si punčke in žoge iz cunj.

V šolo so hodili peš. Pomagali so staršem na poljih in njivah. Pasli so krave. Na pašniku so si zakurili ogenj, pekli koruzo in jabolka. Življenje je bilo bistveno drugače kot danes.

Neža Kambič, 6. a Z

LOVEC NA ŠOJE

Moj oči je v mladosti vsako zimo lovil šoje. S prijatelji je naredil past, ki je bila sestavljena iz deske, mladih leskovih vejic, nekje je bila luknja za konjsko žimo, iz katere so nato naredili zanko, pred njo pa postavili koruzni storž.

Ko je šoja priletela, je zagledala storž, glavo je potisnila skozi zanko, toda ko je želela oditi, se ji je perje zataknilo in ostala je ujeta v zanki.

Moj oči pa je imel tudi veliko bratov in sester. Vedno je nahecal svojega brata Ivana, da je naredil kakšno lumparijo. Nekega dne pa se je obrnilo.

Ko se je moj oči Franci odpravil v šolo, je pripravil past za šoje. Takrat je bila huda zima. Zato so se tudi šoje bolj slabo lovile. Moj oči takrat ni ujel še ničesar, zato je bil presrečen in presenečen hkrati, ko je med vračanjem iz šole opazil, da se je nekaj črnega ujelo v past. Takrat se je v njem prebudil lovsko-pustolovski duh. Odkradel se je za najbližji grm in se nato odplazil do pasti in skočil na plen. Toda, ko je razgrnil svoje dlani, da bi pogledal svoj ulov, je zagledal črnega, plastičnega pingvina, ki miga z glavo. Nato se je iz sosednjega grma zaslišal smeh mojega strica Ivana. Takrat je moj oči spoznal, da mu je bratec sledil vso pot, sam pa ga v svoji lovski vnemi ni opazil. Vedel je, da mu je Ivan podtaknil pingvina v zanko pasti.

Od takrat naprej se še vedno kdaj pa kdaj šalita drug z drugim.

Moj oči pa od takrat naprej več ne lovi ne šoj ne plastičnih, črnih pingvinov, ki migajo z glavo.

Maša Žnidaršič, 6. b Z

BABICA PRIPOVEDUJE ...

Moja babica Valerija je bila učiteljica v zagraški šoli, ki so jo predlani podrli. Velikokrat nam govori, da takrat, ko je ona začela učiti otroke, ni bilo delovnih zvezkov in raznih pripomočkov, ki jih sedaj uporabljamo v šoli. Učenci so bili skromno oblečeni in kdaj pa kdaj tudi lačni. Bili so bolj pridni in poslušni in so se učiteljev bali, saj so bili bolj strogi. Učila je tudi svoje tri otroke.

Šolo pogreša in ima o njej lepe spomine.

Zoja Jernejčič 6. a Z

Moja babica je živela v vasi blizu reke. Nekega dne je šla skakat po ledu in ga je zgrešila in padla v vodo. Nato se je šla sušit k sosedi zato, da ne bi bila njena mami jezna.

Ervin Vidmar, 6. a Z

V času mojega otroštva smo se otroci igrali z doma narejenimi igračami. Veliko smo se igrali zunaj.

Ko sem bila stara pet let, sem v trgovini v Ambrusu zagledala plišastega medvedka. Bil je tako prikupen, da se nisem mogla ločiti od izložbenega okna.

Ko so šli drugi otroci na kino predstavo, sem jaz postavala pred izložbo in si na tihoma želela medvedka.

Pri naši hiši je bilo v navadi, da sta starša na večer pred novim letom postavila novoletno jelko, pod njo pa skromna darila. Po navadi so bile doma spletene nogavice, šali, rokavice jopica, pa tudi kakšen bombon ali pomaranča. Vsega smo bili zelo veseli.

Ko pa sva s sestro tisto novoletno jutro prebudili, sva stekli v sobo, kjer je bila jelka. Od velikega presenečenja sem obstala sredi sobe, saj je med darili sedel tudi ljubek medvedek. Še danes ne vem, kako sta starša izvedela za mojo željo. Ta medvedek me je spremljal do srednje šole.

Avtor: X. Y.
Ilustracija: Špela Štrus, 7. Z.

MOJA BABICA PRIPOVEDUJE ...

»Ko sem bila stara deset let, sva se z bratom vozila na doma narejenem vozičku (na vozičku je bila deska, na kateri sem sedela). Zapeljal je skozi kanalno pot in deska se je zlomila. Ta deska me je udarila po nogi in mi jo poškodovala. To se je zgodilo v soboto, zdravniško pomoč pa sem dočkala šele v ponedeljek.

Z vozom so me peljali v Ivančno Gorico k doktorju Fedranu, ki je ugotovil, da imam zlomljeno. Dal mi je opornico in me poslal v špital (to je v knjižnem jeziku bolnica).

Vlak je vozil samo ob osmih zjutraj in ob treh popoldan. Jutranjega sva z mamo zamudili, zato sva šli šele ob treh popoldan. Na vlaku so gospe spraševale, kam greva in hkrati povedale, da bolnikov ne sprejemajo v popoldanskem času. Ker sva jim verjeli, sva na Škofljici izstopili in se namenili do mojega strica, ki je tam živel. Ker pa nisem mogla hoditi, me je morala mama nesti več kot kilometer daleč. To ji je bilo zelo naporno, na srečo je nasproti prišel mlad fant in vprašal: »Mamca, kam jo nese-te?« Ona je odgovorila: »V Lanišče k Mavsarju.«

Fant me je vzel iz maminega naročja in me nesel do kraja, ki mu ga je moja mama omenila.

Naslednje jutro me je stric dal na voz, vpregel konja in naju peljal na železniško postajo. Z vlakom sva se peljali do Ljubljane, naprej do bolnice pa s tramvajem (sedaj je to mestni avtobus). Tam so mi nogo slikali in mi naredili mavec. Ker je bila noga zelo otekla in modra, so me eno noč pridržali.

Mama je šla popoldne spet na vlak do svojega brata oz. mojega strica v Lanišče.

Naslednji dan zjutraj me je prišla iskat in sva skupaj šli domov.

Po štirinajstih dneh sva šli spet na kontrolo, nogo so mi spet slikali in videli, da je kost navzkriž zraščena. Dali so me sedet na bolniško mizo, mi odrezali del mavca, nakrenili nogo (eden je držal nogo pri kolenu, drugi pa jo je pri stopalu potisnil navzdol) in mi poravnali kost. To so naredili brez injekcije ali kakšnih protibolečinskih tablet.«

Ta zgodba me je pritegnila, ker sem spoznala, kako smo lahko veseli za pomoč, ki nam jo nudijo zdravniki. Včasih jim tega niso mogli nuditi in niso delali v soboto in nedeljo, sedaj pa delajo tudi ob teh dnevih. Pa včasih je vlak vozil samo dvakrat dnevno, sedaj pa večkrat.

Ob pripovedovanju sem tudi spoznala nekaj starinskih besed, kot na primer ŠPITAL in TRAMVAJ.

Tjaša Meglen 6. a Z

MATIČEK

LETO 1948.

V BLIŽINI ROJSTNEGA KRAJA MOJE STARE MAME ALBINE JE ŽIVELA DRUŽINA Z 11 OTROKI. OČETA NISO IMELI, ZATO JE ZA NJIH SKRBELA MATI.

VSAK DAN JE HODILA V »TABRH, DNINO« NA DELO IN OPRAVLJALA TEŽKA DELA. ZA PLAČILO JE DOBILA MOKE, KRUHA, MLEKA, JAJC ..., DA JE NAHRANILA LAČNE OTROKE.

STAREJŠI OTROCI SO ŽE SLUŽILI ZA PASTIRJE, HLAPCE, DEKLE PA ZA PESTUNJE, DEKLE, ZATO NI NOBEN MU CAJTA PAZIT NA MATIČKA.

NEKEGA DNE SE JE MATIČEK IGRAL S SOSEDOVIM POBOM. KER STA BILA SESTRADANA, STA HOTLA KLATT JABUKA. VZELA STA OMELO, KI JE VISU NA KOZUCU. PO ŽELJI DU JABUK JE STOPU NA ODPERTO ŠTIRNA, PADU V NJO IN UMRU. POBA ZRAVN NJEGA JE ZBEJŽU IN ŠELE ČE NEKI CAJTA POVEDU, KA SE JE ZGUDLU.

SOSEDJE SU MRTVEGA MATIČKA VN PUTEGNIL IN ADNESLI V HIŠO. MATERI SU PUVEDAL, KU JE DOMU PRŠLA. OB POGLEDU NA MRTVEGA SINA JE PA SKUP PADLA.

OD TEDAJ JE BILO LE: **OTRUCI NE GLEJTE VU VODO, DA VS POVODNI MOŽ NE VZAME.**

MATIČEK JE BIL TAKRAT STAR 7 LET !

Karin Žgajnar, 6. b Z

Avtor ilustracije: Anej Hrovat, 6. b Z.

NOVA HRASTOVA VRATA

Mrak se je delal, otroci pa so se lovili po vrtu. Mama jim je rekla, da morajo takoj spat. Dedek ni hotel spat. Mama ga ni čakala in je zaklenila vrata. Dedek je ostal zunaj.

Dedek se je kmalu naveličal. Začel je tolči po oknu. Mama je šla že odpirat, medtem pa je dedek vzel zalet in z vso močjo butnil v hrastova vrata. Zbil je vrata in mamo po tleh. Seveda so potem sledile batine.

Žan Strmec, 6. b Z

NESREČNI PADEC

Moji mami je ime Marija. Pri njej doma so imeli ličkanje. Po eni strani hiše so imeli napeljane jeklenice, na katere naj bi ata obesil koruzo. Marija je splezala na eno od jeklenic in se začela gugati. Naprej, nazaj, naprej, nazaj ... Bum!

Marija je padla kakih pet metrov globoko in obležala nezavestna. Njena mama je uspavala Marijinega bratca in tega ni videla. Sosedje so videli, da je padla in so jo odnesli v mamino hišo. Tam se je Marija zbudila. Njena mama ji je povedala, da ne more v šolo še nekaj dni. Marija je imela tako rada šolo, da je zjutraj vstala in šla k pouku. V šoli je bilo slabo in je morala domov.

Leon Perko, 6. b Z

ENA ŠOLSKA ...

Ko je bil moj dedek še učenec, je hodil v staro šolo na Krki.

Nekega dne so učenci plezali ne okenske police, na njih klečali in od tam gledali skozi okno. Dedek se jim je pridružil in tudi sam splezal na polico.

Naenkrat je začutil, da ga nekdo vleče za nogo. Mislil je, da ga vleče eden izmed njegovih sošolcev, zato je avtomatsko brcnil.

Ko se je ozrl, da bi videl, koga je zadel z nogo, je zagledal učiteljico, ki se je držala za nos.

Na njegovo srečo mu učiteljica ni naložila večje kazni, saj je bil zelo priden učenec.

Ema Vrabič, 6. a Z

BABICA MI JE PRIPOVEDOVALA ...

Moja babi se je rodila v času druge svetovne vojne. Povedala mi je, da so letala letela zelo nizko.

Nekega dne je prišel čas za 1. sv. obhajilo, ki ga zaradi vojne niso imeli. Nekaj let pozneje pa je prišel čas tudi za sv. birno. Takrat je bila še vojna in v cerkev niso smeli iti, ker so bili pred njo vojaki. Z duhovnikom so odšli za obzidje cerkve in tam so zlezli v skrivni prehod v cerkev. Z ostalimi veroučenci so dobili samo sveto hostijo in svete birne je bilo konec.

Hitro so odšli domov, da jih slučajno ne bi zasačili vojaki. Seveda jih niso, ampak vseeno so morali biti pazljivi.

Med vojno so nekaj domov požgali in ljudje so se skrivali na travniku v visoki travi ali nekateri so šli med krave na paši in tako jih vojaki niso odkrili.

Ko je babi odrasla, je spoznala mojega dedka in se preselila v Trebnjo Gorico (vasico v okolici Krke). Dobila sta mojega očija, dva moja strica in dve moji teti. Ti so se, ko so odrasli, poročili.

Dedek je leta 2012 zbolel in umrl. Pogrešamo ga, a življenje teče naprej.

Avtorica zgodbe: Danica Koželj, 6. a Z.

Avtor ilustracije: Blaž Poljanec, 9. a Z.

POREDNI ŠKRATJE

Moja babica je pripovedovala zgodbico o škratih, ki so hodili po vaseh, žgali hiše in kradli hrano.

Nekoč pa so prišli v neko zapuščeno vas, v kateri je živelo le neko lepo dekle. Škratje so jo hoteli zgrabiti. To dekle je pa takrat hitro iz žepa potegnilo palico in škrate začaralo v žabe.

Ko so škratje zvedeli, da je njihova koža drugačne barve, so prestrašeni zbežali v gozd.

Od takrat naprej je po vseh vaseh spet vladal mir.

Nadja Pavčič, 6. a Z

INTERVJU Z BABICO VERONIKO

Kdaj in kje si se rodila?

Leta 1948 v Češnjicah pri Zagradcu.

Koliko otrok vas je bilo?

Nas je bilo 8: Anica, Tone, Jože, Mima, Malka, Slavka, jaz ter najmlajši France.

Kam si hodila v šolo in kako?

V Zagradec, hodili smo peš ne glede na vreme. Predno smo odšli v šolo, smo morali gnati še živali na pašo.

Kako je bilo v šoli?

Za v šolo smo imeli svinčnik, berilo ter 1 zvezek. Vse skupaj smo nosili v vrečki ali pa celo brez. Za obleči smo imeli večinoma samo po eno oblačilo. Šola je bila pozimi mrzla, večkrat smo po pouku ostali in nanesli drva za naslednji dan v učilnico, kjer je bila majhna pečka. Če nisi imel narejene naloge, si moral ostati po pouku in narediti, ter doma staršem povedati, zakaj si prišel pozno domov. Če si med poukom klepetal, si jih največkrat dobil po prstih z ravnilom. Vse zaposlene v šoli smo klicali Tovariš in Tovarišica, vse smo zelo spoštovali. Telovadba je bila zunaj na vrtu brez igral in raznih pripomočkov. Imeli smo manj predmetov. Večinoma smo imeli kombinacijo po dva razreda skupaj. Pouk smo imeli tudi popoldne in celo gasilskem domu.

Katere igre ste se igrali?

Časa za igro je bilo zelo malo, saj smo otroci morali pomagati na kmetiji pri različnih opravilih. Največkrat smo se lovili, skrivali, ristanč, pozimi pa smo se šli špano, ki je bila vrisana kar v krušno peč in smo igrali s koruzo ali fižolom.

Kakšno je bilo tvoje otroštvo?

Doma smo bili bolj revni, hiše so bile bolj skromne, imeli smo črno kuhinjo ter še dve sobi, kjer smo bili vsi skupaj. Pozimi smo spali kar na peči, na klopi ali pa celo pod pečjo. Po končanem 6. razredu sem odšla služiti kruh na lg, na kmetijo, kjer sem imela hrano in prenočišče. Delati sem morala vse od kmečkih do gospodinjskih del. Enkrat na leto so mi kupili kakšno oblačilo. Tam sem ostala do 15. leta. Nato mi je sestra dobila delo v Ljubljani, kjer sem skrbela za starejšo in obolelo gospo. Počitnic nisem poznala, vsako delo je bilo dobrodošlo, da sem dobila kakšno dobrino (kruh, mleko ...) za domov, ko sem šla na obisk.

Kdaj si šla prvič na morje?

Morje sem prvič občutila, ko je sestra vzela s seboj moje otroke, to je bilo pri 40 letih za dva dni.

Otroci danes večinoma ne veste in si ne morete predstavljati, kako smo živeli mi.

Zapisal: Valentin Sadar, 7. Z.

MOJ ATA SO MI POVEDALI ...

Ko je bil moj dedek še otrok, so skupaj z družino preživel veliko časa skupaj, predvsem, ko so morali delati na njivah, pasti živali, molsti krave, koze itd. Čeprav so imeli veliko dela, so imeli vedno čas za kakšne igre (karte, gnilo jajce, našla se je tudi kakšna igra, ki jo poznamo še danes ...)

Pozimi so se greli ob peči in jedli orehe. Če so se hoteli smučati, so smučke morali izdelati sami. To so bile nekoliko drugačne, kot jih poznamo danes.

Njihovo otroštvo je bilo bolj razburljivo kot danes.

Maja Novak, 6. a Z

Moj ata ima v svoji zidanici stol, v katerem je izrezljano srce in vsakič, ko sem z njim v zidanici, mi začne pripovedovati naslednjo zgodbo.

Ko je bil star tri leta, je zbolel na ledvicah. Ko so šli zdravniku, so zdravniki rekli, da bo umrl in naj je jajca. Pojedel je vsa jajca, kolikor so jih sproti znesle vse kure v vasi.

Ker se zdravje ni izboljšalo, ampak se je nasprotno še poslabševalo, so šli na Drenov grič, kjer je bil zeliščarski zdravnik. Rekel je, naj ne je jajc. Dal jim je čaje in eno kremo, s čimer se je potem tudi pozdravil.

Stol pa mu je naredil njegov oče, moj pradedek, ki je bil kolar, da je lahko v zidanici sedel in gledal, kako delajo v vinogradu, ker sam ni smel nič delati.

Ta stol pa še vedno hrani v spomin na svoje otroštvo in spomin na svojega očeta, ki mu ga je naredil.

Peter Hočevár, 6. a Z

Vir fotografije: medmrežje.

LAHKIH NOG NAOKROG ...

MOJE NAJLEPŠE POTOVANJE

Med šolskimi počitnicami sem potoval v Ukrajino. Pot je bila zelo dolga.

Ko smo prišli na Madžarsko, je bil že večer. Ko smo se ponoči vozili po avtocesti, smo z navdušenjem opazovali mesto, ki je blestelo v soju prižganih luči.

Ko smo prišli na črpalko, smo se ustavili, saj je bil oči zelo zaspan. Zato sta se oči in mami presedla, da je vozila mami, oči pa si je spustil sedež, da se je ulegel. Ko se je oči spočil, sta se spet zamenjala.

Ko smo prišli do ukrajinske meje, so nam pregledali avto, da ne bi v državo vozili prepovedane količine cigaret ali alkohola. Ko smo opravili pregled, smo zagledali veliko, odkrito škatlo, v kateri so bile ukrajinske zastave.

Ko smo prispeli v Karpate, smo se ustavili, da pojemo kosilo. Jedli smo pečeno meso, ki se mu reče »šašlik«. Pečeno meso je bilo zelo dobro, zraven pa sem jedel še kruh, gorčico, kislo zelje in čebulo.

Po kosilu smo kmalu nadaljevali pot. Proti koncu Karpatov smo zagledali tovornjak, ki se je zaradi prevelike hitrosti prevrnil in razsul tovor po cesti.

Potem smo srečno prispeli na cilj.

Ervin Vidmar, 6. Z

Avtorica ilustracije: Polona Lekan, 9. a Z.

MOJE NAJLEPŠE POTOVANJE

Na potovanje smo šli v Afriko, v državo Maroko. Potovanje je bilo zanimivo in imeli smo malo zapletov.

Zbrali smo se v Ljubljani in s kombijem odšli v Italijo. Tam smo šli na letališče. Na letalu sem sedel z očetom. To je bil moj prvi polet z letalom. Ves čas sem gledal skozi okno. Bilo je zelo lepo. Ko smo leteli nad Afriko, sem videl veliko različnih odtenkov površja.

Letalo je pristalo. Nas in naše sopotnike je odpeljal majhen avto do naše prtljage. Na parkirišču smo poiskali avtodom z našim šoferjem in odpeljal nas je na kosilo. Bilo je zelo dobro.

Šli smo naprej. Čez dva dneva smo prišli do majhnega mesteca, v katerem je bil filmski muzej. Šli smo do kraja, v katerem so snemali en prizor iz filma Gladiator. Tamkajšnji prebivalci so se nas zelo razveselili. Moji mami je bila všeč deklica in ji je podarila šminke.

Napotili smo se proti puščavi. Med potjo smo videli francoske študente, ki so se vozili s katrcami. Nekateri so celo obtičali v pesku. Pomagali smo jim.

Končno smo prišli v puščavo, ampak tam nismo ostali dolgo. Čez tri ure smo se napotili v glavno mesto Marakeš. Tam smo poizkusili polže. Bili so zelo dobri.

Naslednji dan smo šli nazaj proti letališču. Zaradi slabega osebjja smo zamudili letalo. Vsi smo bili zelo razočarani.

Kljub zapletom smo srečni in zdravi prišli domov. To je bilo moje najlepše potovanje.

V Tuniziji ženske nosijo posebna pokrivala (burke).

Avtor: Žan Hren, 6. b Z

Vir fotografije: medmrežje.

PISANI.SVET

I speak English

SCARY STORY

I drive on the gravelly road. It is a scary story night. It is thunder and lighting. It is pouring rain. Suddenly the engine stopped. I go out of the car. I walk dark, cold forest. Dogs are barking. I see a scary house. The door opens and i hear a creapy voice that says: » COME IN ! HOH, HOH, HOH,HOOOH!« I am scared and I run away. Suddenly I tripped over and then ...

Danica Koželj, Neja Kastelic, Ema Vrabič, 6.a Z

HAPPY HALLOWEEN

It was a storm and it was scary. And then the engine stopped. I went out of the car. I started to walk in the dark and the dog barked. And then I saw a house. I knocked on the doord and man showed up. He said come in. I ran away. I screamed and I fall.

Tjaša Meglen in Nadja Pavčič, 6. a Z

A SCARY PUMPKIN

Two witches live in a house. They have a pet – a cat. The cat's best friend is a ghost, who lives in the attick. In the basement there is also a monster, who likes scaring the witches. It hides their hats and tries to scare them with similar tricks.

One night the friends, the ghost and the cat wanted to scare the witches, too. They put the pumpkin on the window shelf, but the pumpkin isn't scary yet, therefore they ask a monster for help. It cuts the face, which we still do in present days.

Ema Vrabič, 6. a Z

A SPRING HAIKU

Flowers are soft like snow.
Cute like bunnies.
Different colours.

Avtorica: Leja Marinčič, 6. a Z.

NEMČIJA PO DOLGEM IN POČEZ ...

Ali ste vedeli, da ...

- ♦ je Nemčija država z največ prebivalci v Evropski uniji – v njej živi kar 82 milijona ljudi;
 - ♦ je nemščina materni jezik približno 90 milijonom ljudi v Evropi in uradni jezik v petih državah: Nemčiji, Švici, Avstriji, Luksemburgu in Liechtensteinu;
 - ♦ je v Nemčiji približno 1.300 pivovar, ki proizvajajo približno 5.000 vrst piva; Nemci so po pitju piva takoj za Čehi in Irce;
-
- The map shows Germany (Nemčija) in dark blue, surrounded by neighboring countries: Denmark (Danska) to the north, Poland (Poljska) to the east, Czech Republic (Češka) to the south-east, Austria (Avstrija) to the south, Switzerland (Švica) to the south-west, France (Francija) to the west, Luxembourg (Luksemburg) to the west, Belgium (Belgija) to the west, and the Netherlands (Nizozemska) to the north-west. The capital Berlin is marked with a red dot.
- ♦ je najpogostejši nemški priimek Müller;
 - ♦ so se v Nemčiji rodili velikani evropske klasične glasbe: *Johann Sebastian Bach*, *Ludwig van Beethoven*, *Johannes Brahms* in *Richard Wagner*;
 - ♦ sta najbolj znana spomenika v Nemčiji Brandenburška vrata in Berlinski zid;
 - ♦ je nemška najbolj tipična jed prav gotovo klobasa (Nemci poznajo več kot 1000 vrst klobas);
 - ♦ da so Nemci tudi ljubitelji sladic.
 - ♦ se pri prehranjevanju Nemci držijo pregovora, ki ga poznamo tudi pri nas: »Zajtrkuj kot cesar, kosi kot kralj, večerjaj kot berač.«;
 - ♦ so vsem dobro znani doner kebab v Nemčijo prinesli turški emigranti;
 - ♦ si izmed slavnih prigrizkov Nemci pogosto privoščijo presto;
 - ♦ Nemci na Oktobrfestu spijejo ogromno količine piva;
 - ♦ sta brata Grimm, avtorja Rdeče kapice, Sneguljčice in številnih drugih prečudovitih pravljic, Nemca.

Pripravila: Urša Košak, 8. Z.

Vir slike: medmrežje.

SLOVENŠČINA MALO DRUGAČE ...

Ali ste vedeli, da je v slovenskem jeziku ogromno besed, ki smo jih Slovenci prevzeli iz nemščine? Preberite si spodnja besedila, v katerih se skriva ogromno germanizmov ...

POČITNICE

Bral smo cajtng, pa je blo premal cajta, k smo mogli u kufr spakirat. Pa smo šli po štengah u kopalnco, da smo si roke nažajfal, pa se gledal u špegu.

Pol smo šli do avta, pa smo se usedli na zice, pa je fotr hotu avto užgt, pa je blo neki narobe z avspuhom. Pol je šu pa po šraufe, pa po šraufnciger, da je gume zategnu pa avspuh popravu.

Smo bli že ne pol poti, pa smo se spomnli, da je šporhet pržgan, pa je kar herts razbijou. Pol smo pa domu laufal. Pa smo šli nazaj, pa so fotra iz šihta klical, da so špegle ukral. Pol so pa pogruntal, da je blo use zanz.

Ana Škufca in Adrijana Hočevan, 7. Z, in Urška Mak, 6. b

NAVADN DAN

Pršla sm iz šihta, prstavlja sm kafe na šporhed in se šla tušerat, ko sm pogruntala, da nemam žajfe. Najdla sm jo na tleh. Pogruntala sm, da sm pozabila zlato uro na šihtu.

Oblekla sm se in popila kafe. Odpravla sm se do šihta, na poti sm najdla špango, začela sm laufat. Laufala sm po štengah, pol pa sm šla še z liftom. Vidla sm sodelovko in ji dala špango.

Pol sm pa najdla še uro. Šla sm nazaj do bajte, med potjo sm kupila sveče in se ustaula na britofu pr moji mami. Prižgala sm ji svečo, nato pa sm odšla do bajte.

Ko sm pršla domu, sm vidla afno, ki je pobegnla iz živalskega vrta, odšla sm u bajto in si prpraula župo. Pojela sm jo in ujela afno ter jo pelala u živalski vrt.

Pred bajto je stal moj bivši, naredu se mi je knedl. Klofutnla sm ga z dilo in mu dala smrdliv štumf. Odgnala sm tega žleht špeharja. Šla sm u bajto in upala, da mam za dons dost pustolovščin.

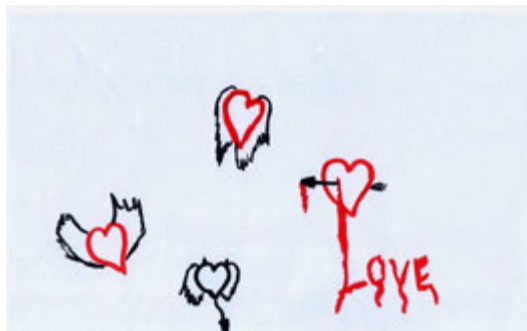
Tjaša Maver in Špela Štrus, 7. Z

VALENTINOVI VERZI

Rad te imam
kot veter v daljavi,
ki boža tvojo dušo
in te pomladi,
daj mi poljub,
pa boš moja v sanjah
vsak trenutek.

Tako ljubezen kot si ti,
le z težka se dobi,
si zvezda, ki sije noč in dan,
si ljubezen, ki jo potrebujem vsak dan.

Ko te vidim v obraz,
ne vem, a sem to jaz,
tvoj nasmeh me pomladi,
tvoja lepota večna je,
saj ljubiš me.

Avtorica ilustracije: Špela Štrus, 7.Z.

VALENTINOVO

Valentinovo je poseben dan,
ko je vsak nasmejan,
ko zaljubljeni si darila podarijo,
ko si lepe želje zaželijo.

Srca, ptice,
rože, golobice,
zapestnice, ogrlice,
majhne ptice grlice.
To lepa so darila,
ki si jih bosta zaljubljena podarila.

A nekaj je vendar lepše,
nekaj, kar se kupiti ne da.
To je ljubezen,
ki pride iz srca.

MISLI O LJUBEZNI

Samo tiste ljubimo resnično, ki jih ljubimo
celo v njihovi slabosti in bedi.

Varovati, odpuščati, tolažiti, to je vsa umet-
nost ljubezni.

Verze so za vas zbrale: Špela Kenik, Maša Žnidaršič in Sara Mišmaš, 6. b Z.

VALENTINOVİ VERZI

Vse začenja se z ljubeznijo,
naj bo letošnje Valentinovo,
zelo, zelo zaljubljeno,
to želim ti iz srca,
da začutiš filing ljubljenega!
Čez celo leto naj VALENTINOVO bo,
ker jaz ljubim te zelo,
v mojih mislih tudi čez dan, ljubi(a) si,
nor(a) nate sem, da skor živeti mi ni,

Ljubiti nekoga je kot
obljubiti in to tudi storiti,
vedeti moraš le koga in zakaj,
enkrat pa tudi za vekomaj!

Valentin je prišel,
misel nate mi je dal,
da prijatelja pozdravi,
v srcu me preplavi.
Želim ti iz srca,
da ljubezen te obda,
da nikoli ne mine,
in da ti pusti le lepe spomine.

Avtor ilustracije: Žiga Teme, 1. Z.

Verze sta za vas zbrali: Tjaša Maver in Lea Gregorič, 7. Z.

Ni me sram priznati,
da čutim zelo,
Ni me strah priznati,
da želim te močno.

Rad bi s tabo se smejal,
rad s tabo trpel
in moje življenje le zate živel.

Pomeniš mi veliko,
pomeniš mi vse,
edino za tebe še bije srce.

Kar pišem ti zdaj,
to niso laži,
to srčna je želja,
ki po tebi hrepeni.

Avtor ilustracije: Žiga Travnik, 2. Z.

Verze sta za vas zbrali: Nika Novak in Tjaša Zore, 8. Z.

KAJ LAHKO DELAŠ NA VALENTINOVO, ČE SI SAM?

Veliko osnovnošolcev je na valentinovo samih. Starši gredo ven na romantično večerjo in je dolgčas...

Tukaj je 5 nasvetov za valentinovo:

1. NASVET:

Ogled romantične komedije s prijateljem oz. prijateljico.

2. NASVET:

Privoščiš si lahko vročo čokolado in marshmellow penice, pečene v kaminu.

3. NASVET:

Lahko si privoščiš toplo kopel z manikuro in pedikuro.

4. NASVET:

Lahko imaš noro hudo zabavo... (BREZ STARŠEV!) in

5. NASVET: Lahko se zabavaš pozno v noč.

Ana Škufca, Nika Miklič, 7. Z

Vir ilustracije: medmrežje.

MOJI DOMAČI LJUBLJENČKI

ZAJEC – KUNEC

KUNEC

Kunci so rastlinojede živali. Njihova osnovna hrana so seno ali trava ter sveža zelenjava. Brikete, semenske mešanice in sadje pa je priporočeno samo kot dodatek. Seno in vlaknina, ki jo z njim zaužije, pripomore k pravilni prebavi, gibanju in čiščenju sprijetih kepic dlake iz črevesja, s stalnim žvečenjem pa si kunec brusi svoje ves čas rastoče zobke. Če tega ni v njegovi prehrani, lahko nastopijo zastoji prebave, zaprtja in predolgi zobke, ki vodijo v neješčnost in zelo huda bolezenska stanja ter celo smrt. Potrebno je poskrbeti za dnevno svežo vodo.

Vse PASME domačih kuncev razvrščamo v 5 skupin, in sicer v:

- ♦ **VELIKE PASME KUNCEV** (orjak, rjavi orjak, beli orjak, orjaški lisec, ovnač),
- ♦ **SREDNJE PASME KUNCEV** (velika činčila, veliki svetli srebrec, modri dunjačan, kalifornijec, rdeči novozelanec, havana ...),
- ♦ **MALE PASME KUNCEV** (angleški lisec, holanec, rus ...),
- ♦ **PRITLIKAVE PASME KUNCEV** (pritlikavi ovnač, obarvani pritlikavec, levjeglavi pritlikavi kunec ...) in
- ♦ **PASME S SPECIFIČNO DLAKO** (kratkodlake: reksi; dalmatinski reks ...).

ORJAŠKI LISEC

Orjak mora v vseh pogledih izražati orjaški tip. Telo mora biti dolgo in iztegnjeno, pri idealni teži dolgo več kot 72 cm, najmanjša dovoljena dolžina je 66 cm. Kožuh je srednje dolg, gost in čimbolj lesketajoč. Résnica mora biti izražena, podanka mora biti gosta. Tudi uhlja morata biti dobro odlakana. Teža telesa od 5 kg do 6 kg in več.

RJAVI ORJAK

Orjak mora v vseh pogledih izražati orjaški tip. Telo mora biti dolgo in iztegnjeno, pri idealni teži dolgo več kot 72 cm, najmanjša dovoljena dolžina je 66 cm. Kožuh je gost, dolg in svetleč. Barva mora biti rumena in lesketajoča. Teža telesa od 5,5 kg do 7 kg in več.

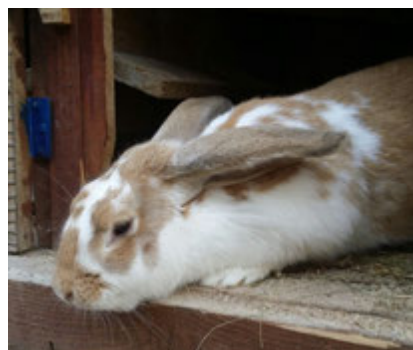
BELI ORJAK

Orjak mora v vseh pogledih izražati orjaški tip. Telo mora biti dolgo in iztegnjeno, pri idealni teži dolgo več kot 72 cm, najmanjša dovoljena dolžina je 66 cm. Kožuh je popolnoma bele barve, oči so rdeče ali modre, kremplji pa brezbarvni. Teža telesa je od 5 kg do 6 kg in več.

BURGUNDEC

Burgundci so kunci, vzrejeni v Franciji leta 1914. Pri nas so pogosti, čeprav jih imamo šele od leta 1982. Zanje je značilno skladno grajeno telo z visoko držo. Samica je skrbna mati. Kritna barva je rumeno rdeča, zelo lesketajoča, toplih tonov. Enakomerno je razširjena preko glave, nog, uhljev ...

Mešani burgundec

VIRI

https://sl.wikipedia.org/wiki/Poljski_zajec

[http://portal.mrpet.si/AnnouncementsAdvanced.aspx?](http://portal.mrpet.si/AnnouncementsAdvanced.aspx?ModuleID=167&TabIndex=0&TabID=118&ItemID=107)

[ModuleID=167&TabIndex=0&TabID=118&ItemID=107](http://portal.mrpet.si/AnnouncementsAdvanced.aspx?ModuleID=167&TabIndex=0&TabID=118&ItemID=107)

<http://www.drmzb.si/kunci.html>

<http://www.kmetija.si/kaksne-pasme-kuncev-naj-redimo/>

http://www.digitalna-knjiznica.bf.uni-lj.si/vs_orson_andreja.pdf

Pripravila: Urška Pajk, 9. b Z.
Vir fotografij: osebni arhiv in medmrežje.

FILM, DA TE KAP ...

TITANIC

Moj najljubši film je Titanik.

Mednarodni super zvezdnik Leonardo Di Caprio in nominiranka Kate Winslet sta zablestela kot Jack in Rose, par mladih zaljubljenecv, ki jima je bilo usojeno, da se srečata na luksuznem križarjenju na krovu "nepotopljivega" Titanika.

Ko čez štiri dni in pol "sanjska ladja" naleti na lastno prekletstvo, ogromno ledeno gmoto, se njuna ljubezenska pustolovščina sprevrže v surov boj za preživetje. Na koncu Rose preživi, Jack pa zmrzne v ledenem morju.

Ta film mi je všeč, ker so tako dobro pripravili vso sceno in ker so tudi dobro odigrali minule resnične dogodke.

Danica Koželj, 6. a Z

CVETJE V JESENI

Napeto, staro, zaljubljeno, še in še ...

Film Cvetje v jeseni je ugledal luč sveta leta 1973, režiral pa ga je Matjaž Klopčič. Scenarij za film je nastal po istoimenski knjižni predlogi Ivana Tavčarja.

Ljubezenska zgodba se začne, ko si mestni mož oziroma glavni igralec Janez po dolgih letih v jesenskem času vzame dopust. Odpravi se k svojim sorodnikom v hribovko vasico, kjer se zaljubi v kmečko deklino po imenu Meta. Tudi njeno srce se ogreje zanj.

Kmalu pa je prišlo poletje in Janez je odšel nazaj v mesto, da bi nadaljeval s službo, a mu ni šlo prav dobro. Tudi njegovo srce ga je vleklo nazaj na deželo k Meti.

Jeseni se je ponovno vrnil na kmetijo, očeta in mater zaprosil za roko njune hčerke Mete. Starša sta privolila. Pristopil je do Mete in jo zaprosil za roko. Vstala je izza mize s povišanim srčnim utripom, od sreče padla skupaj in umrla.

V tem filmu se zgodi veliko različnih lepih, čustvenih, napetih, žalostnih in zaljubljenih dogodkov. Film je narejen po moji želji, saj je delno ljubezenski, konec žalosten in predvsem napet, bi pa spremenila konec, da bi se vse skupaj končalo srečno, kot v nekaterih drugih filmih.

Moja ocena pa je od 5 seveda 6, zaradi vsebine. Upam pa, da bo film kmalu znova na sceni, saj ga že dolgo nisem gledala.

Karin Žgajnar, 6. b Z

BABICA GRE NA JUG

Film »Babica gre na jug« govori o gospe Sari, ki je naveličana babica, ki so jo sorodniki zaprli v dom za ostarele, iz katerega se nekega dne odpravi na potep. Na poti naleti na simpatičnega in vihravega mladeniča Davida, ki potuje s svojim saksofonom in starim mercedesom brez tablic; kam, še ne ve najbolje, a pot se vije proti jugu.

Kasneje se jima pridruži še Laura, čedno mlado dekle, ki je sicer tudi jazzovska pevk.

Na poti srečujejo nove in nove nenavadne like, stvari pa se zapletejo, ko se babici za petami pojavijo sorodniki. A babica se ni več pripravljena odreči novo pridobljeni prostosti, njuna prijatelja pa ji pri tem pomagata.

Vir fotografije: medmrežje.

V filmu je veliko glasbe in obilo komičnih zapletov. Moj najljubši lik v tem filmu je babica, saj je smešna ter zabavna. Ima tudi veliko smešnih ter navihanih idej. Je pa tudi zelo dobra v zastavljanju kart ter žetonov.

Najboljši del mi je bil, ko so odšli v kazino in je tam je babica stavila vse žetone na številko tri in dobili so večjo vsoto denarja. Ker pa je film zelo zabaven, sem se ob njem veliko smejala. Bil mi je zelo všeč.

Tjaša Meglen, 6. a Z

MOŽJE X 2

Film Možje X 2 je poln presenečenj. Nikoli ne veš, kdaj bo nekdo planil izza vogala in prav to mi je všeč. Posnetih je več delov, in sicer osem, jaz pa sem si ogledala štiri. Med njimi mi je najbolj všeč drugi del, saj je v njem izmed vseh najbolj poudarjeno, kako nekateri ljudje včasih brezglavo ogrožajo tiste, ki jih ne razumejo ali pa se jih bojijo.

Film Možje X 2 govori o mutantih, ki imajo različne sposobnosti, na primer zamrznejo lahko stvari, nadzirajo lahko ogenj ali vreme ... Urijo se in živijo na šoli, ki jo vodi profesor Xavier.

Nekega dne šolo napadejo oboroženi ljudje pod vodstvom Williama Strykerja, ki ima skrivnostno skupno preteklost z Wolverinom, mutantom, ki ima izjemne moči zdravljenja in kovinske kremplje, ki jih lahko skrije. Vojaki so nekaj mutantov ujeli in odpeljali, nekaj pa se jih je uspelo rešiti. Rešeni se odpravijo Strykerju naproti, mu prekrizajo načrte in osvobodijo ujete mutante. Toda veliki jez je bil poškodovan, na koncu pa je celo počil. Da bi obvarovala prijatelje, se je žrtvovala Jean, mutantka, ki lahko z misli mi premika stvari. Tako je zaustavila vodo in pognala letalo z mutanti, sama pa umrla.

Film mi je zelo všeč, saj obožujem znanstveno fantastiko. Med liki mi je najbolj všeč mutantka Mystique, ki lahko imitira podobo vsakogar, celo njihov glas.

Ema Vrabič, 6. a Z

Audi TT – avto vaših sanj

Audi TT je eden izmed najnovejših in najbolj opremljenih dirkalnikov. Ima bencinski in električni pogon. 77 kw je kar zelo veliko za avto na električni pogon.

Notranjost je prevlečena z usnjem in gladko plastiko. Sedeži so športno prilagojeni za hitro, a zelo udobno vožnjo.

Priporočam vam ga, če hočete udoben, sodoben, športni avto za vsakdanjo uporabo. Z njim lahko greste lahko tako na počitnice kot tudi na dirkališče.

Avtor prispevka: Cene Zupančič, 7. Z.
Fotografije: medmrežje.

MALO ZA ŠALO, MALO ZARES ...

ENA ŠOLSKA ...

UČITELJICA (*resno*): Doma napišite štiri povedi.

JANEZEK (*doma*): Mami, mi poveš kakšno poved?

MAMI: Nimam časa, lupim krompir.

(Janezek zapiše poved in odide k očetu.)

JANEZEK: Ati, mi poveš kakšno poved?

ATI: Nimam časa, berem časopis.

(Janezek zapiše poved in odide na balkon.)

NEKI FANTEK: Superman!!!

NEKDO NA TELEVIZIJI: Pridi, dragi.

(Janezek zapiše.)

(Naslednje jutro v šoli)

UČITELJICA: Janezek preberi svoje povedi.

JANEZEK: Nimam časa, lupim krompir.

UČITELJICA (*jezno*): Še eno tako, pa greva k ravnateljici.

JANEZEK: Nimam časa, berem časopis.

UČITELJICA: Takoj greva k ravnatelju. (*Odideta k ravnatelju.*)

RAVNATELJ: Janezek, veš kaj sem jaz tebi?

JANEZEK: SUPERMAN!!!

RAVNATELJ: Tako se govori, lahko gresta.

Leon Perko, 6. b Z